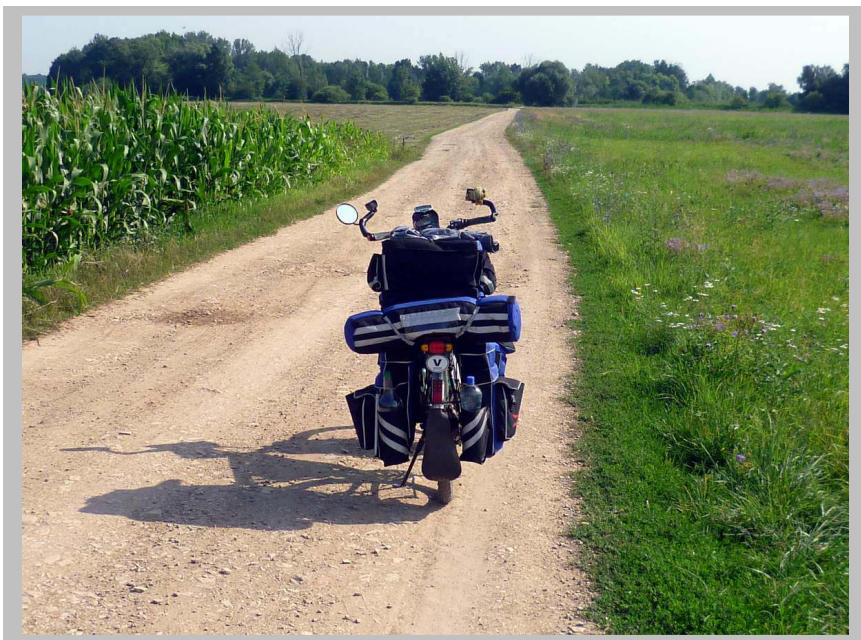

Expedice 2012

aneb

... cesta nikam a zpět...

Expedice 2012

14.7. - 4.8.

Sraz je v Příbrami. Jak jsme na to přišli? Asi pod vlivem horka ze sluníčka a piva na MikroExpedici. Ale na druhou stranu, je to asi tak v půlce cesty mezi Prahou a Plzní odkud ve stejný čas vyjíždí Šnek. Tak jedeme.

Z Prahy jedu já s Lenkou. Standa za námi přijede později, Lenka nás v pondělí opustí. Že je to logisticky náročnější? Ano, je. Ale jsme nejlepší a zvládneme to. A tím je vlastně dáno, kdo se letošní Expedice zúčastní. Tak samozřejmě Šnek, potom Standa, Dig, a Lenka. A kam že to jedeme? No já vlastně přesně nevím. Zatím mám jasno, že dnes jedeme do Příbrami. Pak někde za městem konec. Další den je bod Únice. A dále je Veselí nad Lužnicí, kde se elegantně zbavíme Lenky, tím, že ji posadíme na vlak do Prahy. A poslední známý bod jsou České Budějovice, kde se připojí Standa. Toť vše. Dál je to v rukách a mapách Šneka.

Tak, keců bylo dost, jedeme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	1237	0	0	24

Aha, tak ne. Lenka má zase problém. Každoměsíční. Kvůli tomu jsme vyjeli o 3 a půl hodiny později. Pak jedeme pomalu vlivem silného protivětru.

Jedeme k Vltavě, následně podél Berounky, ve Všenorech do kopce do Řitky. Vše probíhá podle plánu až na rychlost. Fakt se vlečeme. Ale nejde jinak. Ve Všenorech zdoláváme brutální kopec a po jeho zdolání jsme v Prdelce. Pro neznalé v Řitce. A pak rovně do Mníšku pod Brdy. Před ním zastávka na benzínce kvůli nákupu kapesníků. Pak jsme kopcem vzhůru projeli Mníšek. Celou dobu je horko a fouká protivítr asi tak 30 km/h. Jede se mizerně. Pak to bylo v podstatě po rovině a další cestu jsem zvolil po Andělských Schodech. Lenka nejdříve vyslovila podezření, že jí táhnu do lesa za účelem... No nic. Když jsme je sjížděli, vyslovila se vyloženě kladně. Za chvíli jsme ve Voznici. A za dvě chvíle projíždíme kolem zámku v Dobříši. Lenka nějak nemůže. Vyžádala si zastávku v hospodě. Předně chce za roh a samozřejmě odpočinek. Našli jsme hospodu U bílého lva. Jo, dobrý. Lenka si dala polévku a byla schopná další jízdy. Akorát je to dál vlnkovatě. Tedy nic moc. Statečně to zdoláváme. Až do nějaké vesnice, kde jsme zastavili na odpočinek. Tam jsem objevil višně. Nedosáhl jsem na většinu z nich, ale pár jsem jich utrl. Dal jsem je Lence a ta se úplně rozsvítila. Pak začala se sběrem na zem spadlých. A byla úplně happy. Pak jsme jeli dál.

Jsme velmi unaveni. U silnice je dosažitelné křoví s malinami. Bylo jich neúřekom. Dvě hrsti jsem jí nasypal do zobáčku. A zase jedeme. Po dalších dvou kilometrech jsem objevil další strom s višněmi. A zase jsem dal motivační hrst Lence. Znovu se rozzářila. Pak už byly jen dva kopce a sjezd do Příbrami. Žádný mocný zážitek. Je pořád teplo, slunce těsně nad obzorem, ochlazuje se. Vjeli jsme do města. Známu to tu. Kde je hospoda U Švejka opravdu nevím. Prý někde na náměstí. Popojedem a uvidíme. A viděli jsme... Šneka. Taky hledá hospodu. Je dobře, že jsme se tak pěkně sešli. Teď ještě hospodu, kde nám uvařej večeri.

Chvíli jsme hledali a našli. Je ve druhém patře panelové stavby, co tu zbyla z dob socialismu. To není dobře. Nelíbí se mi, že kola budou bez dozoru a daleko. Co se dá dělat...

Zaparkovali jsme kola a šli do lokálu.

Dobrý. Uvařili nám, pivo nám nalili, Šnek vyprávěl o svém řidičském umění, Lenka mu přívukuje, mně se chce spát. Asi pojedem. Kam? Fakt nevím. Šnek se přiznal, že v jeho lékárnice je víc prezervativů, než Paralenů. Všechno to souvisí s jeho balením. Pravda, i naše balení probíhalo, no, zvláště. Prezervativů mám stejně jako Paralenů. Žádný...

Tak jo, konec. Je tu pěkně, ale popojedem. Kromě toho jsme tu jediní hosté a barmanka chce jistě domů. U kol jsme zjistili, že je zamčený vchod. To je dobře. Aspoň byla kola dobře hlídána. Barmanka nám odemkla, snažila se poradit kudy a kam a pak se rozloučila.

Tak a jedeme do tmy. Navigaci svěřuji GPS krabičce, protože tu zas až tak doma nejsem a navíc vlastně nevím, kam jedeme. Bod zadává Lenka.

Krabička nás vede vlastně rovně a asi nejkratšejc. Akorát je to dost a dost dlouho do kopce. A chtělo by to nocleh. Je krátce po 23 hodině. A hele, odbočka do lesa. To bude ona. Ehm, zase do kopce a k tomu terénem. No ale našli jsme. A pěkné místočko. Postavili jsme plné doupě, protože pořád fouká, Šnek sebou bacil pod strom a bylo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Příbram	48	1320	72	13	27 - 8,8

Ráno 15.7. neděle

Probudilo mě nutkání jít si odskočit. Teda ale nechtělo se mi ze spacáku. Na druhou stranu se to vyplatilo. Kromě toho, že po ulevení si přestaly nepříjemné vnitřní tlaky, jsem zjistil, že parkujeme vedle mocného maliní. Nastala sklizeň. Vrchovatou hrst jsem donesl i Lence, a jakmile otevřela oko, postupně po jedné jsem jí všechny maliny nastrkal do tlamičky. Velmi krátce zaprotestovala, ale jen u první.

Definitivně jsme vstali v devět,

posnídali, zabalili a v deset se vydali na cestu. Je slunečný den, ale fouká proti a hlavně studeně. Jízda je namáhavá, ale jde to dobře. Popojeli jsme 7 kilometrů a je tu hospůdka. Šnek by rád dal první ranní pivo, Lenka touží po kafi, já mám chuť... Vlastně na co? Ani nevím, uvidíme.

Přivítal nás maličký lokálek. Původně nejspíš garáž. Je to tu úžasné. Přesně dvě piva, pokec s místními a zase jedeme.

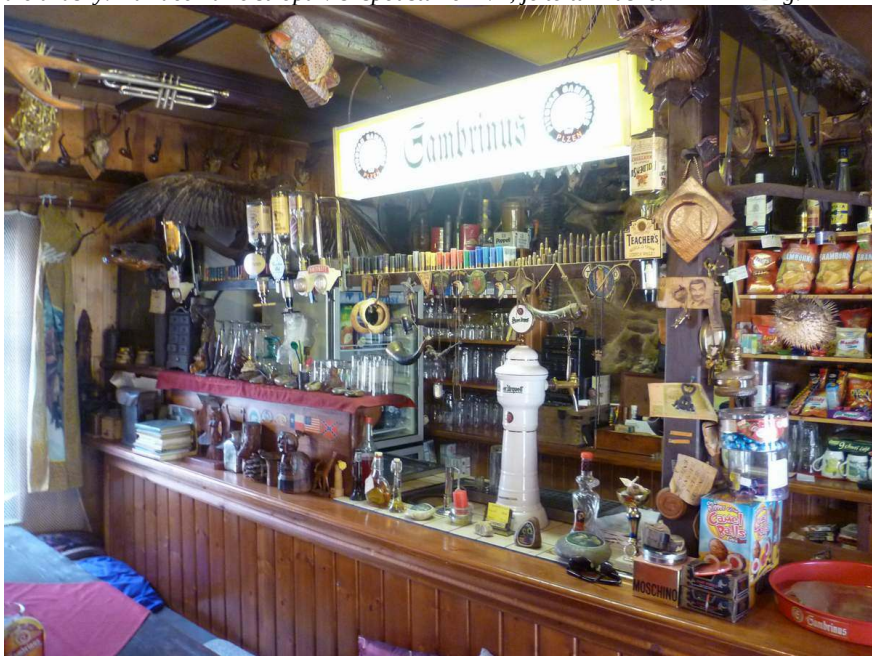
Jede se, no nic moc. Pořád fouká. Dojeli jsme do Březnice. Znáám to tu. Vedu nás přímo ke známému lokálu. Akorát to narazilo na to, že se kolem potlouká banda cikánů. Aha, tak to ne. Hledáme jiný lokál. Tak dlouho, až jsme našli nějakéj ve dvoře.

Úplně skvostnej. Poobědvali jsme a jedeme dál. Ne daleko. Pořád jedeme proti větru a co horšího, jedeme proti šedivosti na obloze. Už z dálky je vidět jak z toho padá spousta vody. Vítr je úplně studený. V Hudčicích jsme to vzdali. Lenka našla hospodu s přístřeškem nad malinkou zahrádkou. Tam jsme zatáhli kola a jen jsme to udělali, začalo lejt. Tak to se povedlo. Akorát je smutné, že hospůdka otevírá ve tři. Je půl. No dobře.

Začala být zima. Ve tři pan výčepní opravdu otevřel. Teda to je paráda. Lokál je malinký, ale úžasný. Na zdech a ze stropu visí spousta relikvií, je to tu krásné. Dig.

Hospůdka se jmenovala Saloon Montana

Leg.

Dali jsme grog a pan výčepní se přidal k nám. Krásné odpoledne. Jenom kdyby nepršelo. Po hodině sice pořád prší, ale míň a navíc je tu nabídka od výčepního, že jeho potomci přivezou vnoučky a mohli by vzít Lenku i s kolem do Prahy autem. Tak uvidíme.

A vidělo se. V půl šestý jsme částečně rozebrali Lenčino kolo, naložili je do přistaveného auta, Lence zamávali a bylo.

Dig.

Pořád mě nutí, abych něco psala, ale já nemám, co dodat... Mně se to líbilo... v realu i to, jak to je napsané...
Leg.

Tak a co teď? Popojedeme někam, kde bude večere a dál zase uvidíme.

Dojeli jsme deset kilometrů do Bělčic. Zase hrozí, že vjedeme do deště. Zastavili jsme v hospodě na náměstí a povečeřeli grilované párky a grilovanou klobásu. A čekali, až se ty mraky posunou jinam.

Posunuly se. Leč jen o nepatrný kousek a vyložene čekaly na nás. Nedá se nic dělat, je půl desáté. Musíme vyjet a najít nocleh.

Samozřejmě, jen jsme vyjeli, začalo pršet. Klika je, že jedeme hlavně z kopce. Asi po třech kilometrech jsem našel krásnou odbočku mezi stromy. Zajeli jsme tam a zjistili, že vede k padesát metrů vzdálenému poli. Jsou na ní kaluže, je úzká a vedle teče potok. No, nedá se nic dělat. Postavíme to tady.

Postavili jsme. Teda takhle blbě postavené doupě snad ani nepamatuju. Jestli bude nějak víc pršet, nahromadí se voda na střeše a celou parádu strhne na nás. To jsou vyhlídky.

V noci opravdu lilo jako z deseti konví. Několikrát jsme vylévali, ale doupě vydrželo až do rána.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Bělčice	46	1346	26	14,5	26 - 10

Ráno 16.7. pondělí

Probudili jsme se v osm krátce před tím, než na vedlejším poli začal strašit kombajn. Posnídali jsme, sbalili tu mizerně postavenou ostudu a vyrazili. Máme dva dny na přejezd v délkce 80 kilometrů. Právě vzniknuvší plán je jet přes Blatnou, Strakonice a Písek do Budějic.

Tak jedem. Neděje se nic zvláštního. Fouká protivítr, co devadesát minut prší, píchnul jsem, nic mimořádného. Projeli jsme Blatnou, kde jsme zvládli nákup i kulturu

před polednem jsme v Únicích, kde jsme měli být včera odpoledne.

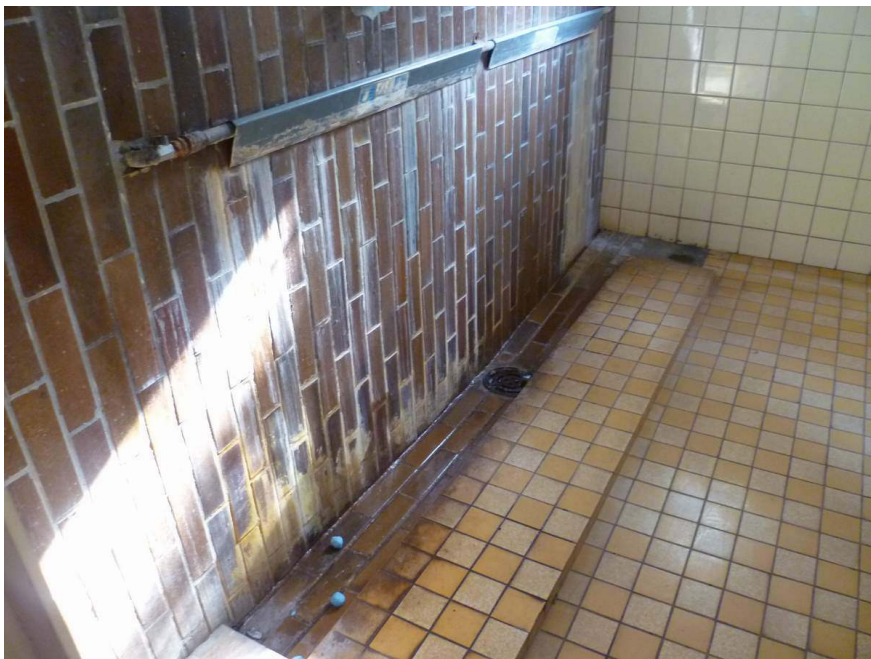

Je tu pěkně. Krátce po poledni jsme ve Strakonících. GPS krabička nás vede neomylně do centra a odtud trefím k oblíbené hospodě U Papeže. Dojeli jsme tam, Šnek jel najít bankomat, protože jsme úplně bez peněz a já připravuji strategii výměny píchlé duše. Shodou náhod jsem na ní dojel až sem. Šnek je tady, máme jídlo, máme pití, jsme uvnitř v lokále, kde je teplo, venku leje, prostě paráda. Za hodinu, po dešti jsem šel vyměnit duši. Zároveň jsem vyřadil ty ze zásob, které jsou už k ničemu. A můžeme pokračovat. Nejdříve k bankomatu, abych natankoval i já, pak k cykloservisu, abych dokoupil nové duše, a pak na trasu. Vede nás krabička. A začala Michalovatět. Vede nás pěšinkama podél Otavy. Nějaký vtipálek tudy zřídil cyklotrasu a krabička to ví. No, je to dobrodružné.

Končí to po 4 kilometrech začátkem asfaltu. A cesta je úžasná. Fouká nám do zad. Před Sudoměří se ozvala rána a ocitl jsem se na ráfku. Vzádu. Povedlo se mi celkem plynule zastavit. Poslední údaj o rychlosti byl 27 km/h. Tohle se mi stát při nějakém divokém sjezdu... No nic. Plášť dolů... Tyyy vole!! V duši je dvoucentimetrová díra. Na plášti je

vytržený drapák. Na co jsem to zase najel!!! Klika je, že mám s sebou rezervní plášť a koupené duše. Výměna, napumpování... Jen napumpování, protože kompresor má poruchu. Ach jo, když se daří... A jedem. Ne daleko. V Sudoměři je hospůdka a v ní velmi příjemní lidé. A co je hlavní, nedosáhne sem Bruselská zhovadilost...

Ano, takto vypadala moderní pánská WC v polovině osmdesátých let...

Odjíždíme v půl desáté. Je světlo. Docela mě to překvapuje. Jedeme se podívat na Žižkovu mohylu a někde tam si ustlat.

Žižkova mohyla? Je tu na paměť první vítězné bitvy sedláků pod vedením Jana Žižky z Trocnova nad jízdním vojskem Panské jednoty. Pokud vás zajímají detaily, zkuste na Internetu Wikipedii.

My jsme po prohlídce pamětihodnosti našli místočko pro doupě, v očekávání deště postavili plnou verzi a zalezli.

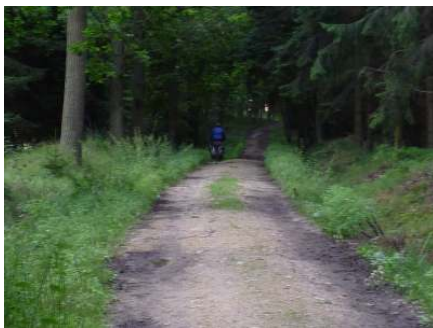
Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Sudoměř	55	1396	50	15,8	23 - 10

Ráno 17.7. úterý

Houbaři jsou verbež!! Přišli dva, postavili se vedle doupěte a jak na lesy se začali dohadovat co to vlastně viděj. Že si sem někdo něco odložil a přikryl to, a asi to někdo hlídá, protože tam spí... No prostě žvásty na entou, a to celé vyřvávali. Já jim taky nestojím pod oknem a neřvu, je hele, někdo si tu postavil barák, a hele on v něm někdo spí!!! A jako vrcholtéto části rána začalo pršet. To nejspíš oba důchodce zahnal. Je 6.10.

Podruhé jsme se probudili v půl deváté. Neprší, ale fouká vítr. Sbalili jsme doupě a přesunuli se k lavičkám na snídani. Po ní nám krabička řekla, že máme jet, no, terénem.

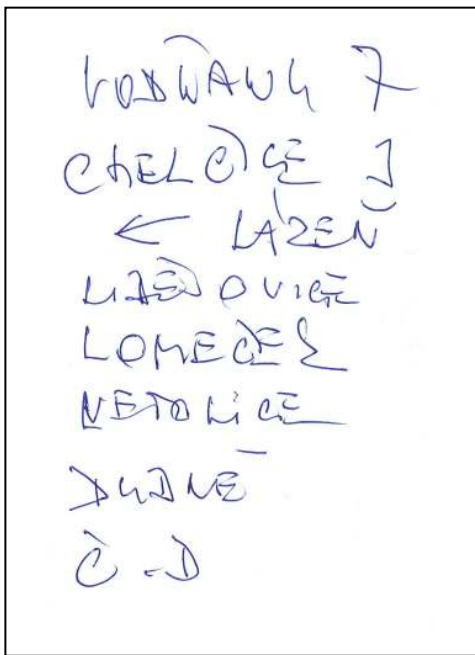
Nevadí. Během cesty jsme viděli 10 princezniček na koních. Věk 5 - 12 let. Vedly je dvě instruktorky a výsledně to vypadalo, že všechny tento způsob dopravy dobře znají a

skvěle jej ovládají. Akorát cesta se stala blátivou a nesjízdnou. Asi po kilometru jsme z toho venku a zbytek je po asfaltu.

Dojeli jsme do Protivína na nádraží do hospůdky. Šnek tvrdí, že je čas na první dnešní pivo. Proč ne. Já se pokusím opravit kompresor. Kdyby to nešlo, budu muset koupit nový.

Pvedlo se. Zatímco Šnek popíjí druhé pivo, já mám opravený kompresor. Má to však háček. Je vědu propojovací hadice a to nespravím. Přímou proti nádraží je mototechna. Zazvonil jsem tam. Vyšel chlapík a tvářil se zaraženě. Ubezpečil jsem ho, že se nemá bát ani přepadení, ani oprav na které není zařízen. Poprosil jsem ho o dva metry tlakové hadice. Jasně, mám. Za chvíli ji přinesl i se sponkami. Poděkoval jsem mu a jedeme dál.

Ne daleko. Cykloservis. Potřebuju šlahounek a nový plášť do rezervy. Pán dělal co mohl, šel se podívat i ven, aby viděl co to chci, a málem se rozplynul nadšením. Pak z něj vypadlo, že také tak jezdil. Šnek mu dal vizitku na cestu kolem světa, a to ho dorazilo. Dal nám pro štěstí duši na horáka a zadní brzdové lanko. Ukázalo se, že to v okolí dobře zná. Poradil nám kudy do Budějic mimo hlavní a hlavně přes zajímavá místa.

Při loučení nám doporučil hospodu a popojeli jsme.

Hospoda opravdu skvostná. Dali jsme si Kuřecího šneka. Kuřecí, slanina, česnek, šunka, niva, grilované brambory. Vynikající. K tomu úsměv od obsluhujícího koťátka... Skvělý oběd.

Odjíždíme. Krabička je nakrmena daty, která jsme dostali od pana servisáka a jedeme. Jede se velmi dobře. Chviléma svítí slunce, akorát s teplotou je to doleva. Pořád fouká vítr a ochlazuje. Když fouká méně, přehříváme se.

Krajina kolem je vlnkovatá, jede se dobře. A tak si tak jedu, přemýšlím o nesmrtnosti chrousta a najednou mě předjíždí chlapík na silničce. Jede velmi dobře, akorát si pro předjetí vybral pro něj nešikovný úsek. Právě jsme dospěli k vrcholu kopce a pojede se dolů. Nějak mě tak úplně nestandardně napadlo pověsit

Mašinku za něj. A tak jsem si malinko přišlápl a dohonit ho z kopce byla hračka. Pověsil jsem se za něj. Ani to s ním nehnulo. Je fakt dobřej. Pak jsme takhle pěkně spolu jeli přes kopečky i údolí, kdyby byla rovina, jeli bychom i po ní. Jelo se skvostně. Akorát jsem ztratil Šneka. Na nejbližším kopci jsem vyšlápl. Chlapík se po mě ohlédl a ptal se: "Dál už nepojedem?" To mě úplně odzbrojilo. Čekal jsem nadávání, nebo tak něco... "Bohužel musím počkat na parťáka." Se slovy "tak se měj" se otočil, přišlápl a byl pryč. Za pár minut tu byl Šnek. A jeli jsme zase spolu. Na palubě začala naskakovat čísla o vzdálenosti 40, 45, 50, 55 a hele hospoda. Do Budějic zbývá 9 kilometrů, je sedm hodin, dáme večeri.

Pobyt v hospodě nepřinesl nic převratného. Pivo bylo dobré, jídlo taky, obsluha - kluk, tak 30 - vynikající, akorát nebylo na co koukat.

U vedlejšího stolu se usídlila 4 hrošátka. Dívky, tak 17, ale těm by nepomohla ani obojková dieta (obojek na krk, ne moc dlouhý řetízek připojený k mému nosiči a dvoje až troje rezervní boty na běhání) prostě špatně. Z televize se na nás řítíl proud katastrof, tak jak je natočily televizní štáby, a tak po druhém pivu a večeři odjíždíme.

Jedeme jen kousek. Chceme najít nocleh a pro dnešek zakončit. Jsme velmi blízko Budějic a pokud se ještě přiblížíme, budeme mít jistotu, že nebude kde spát. Nějakou dobu to vypadá mizerně. Rovina, samá nesklizená pole, a kde to vypadalo nadějně, rybník. Nakonec pár stromů pohromadě bylo. Zalezli jsme tam, postavili doupeř a přišla přehánka. Je půl deváté. To opravdu půjdeme spát?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Branišov	57	1456	59	15,6	25	- 13

Ráno 18.7. středa

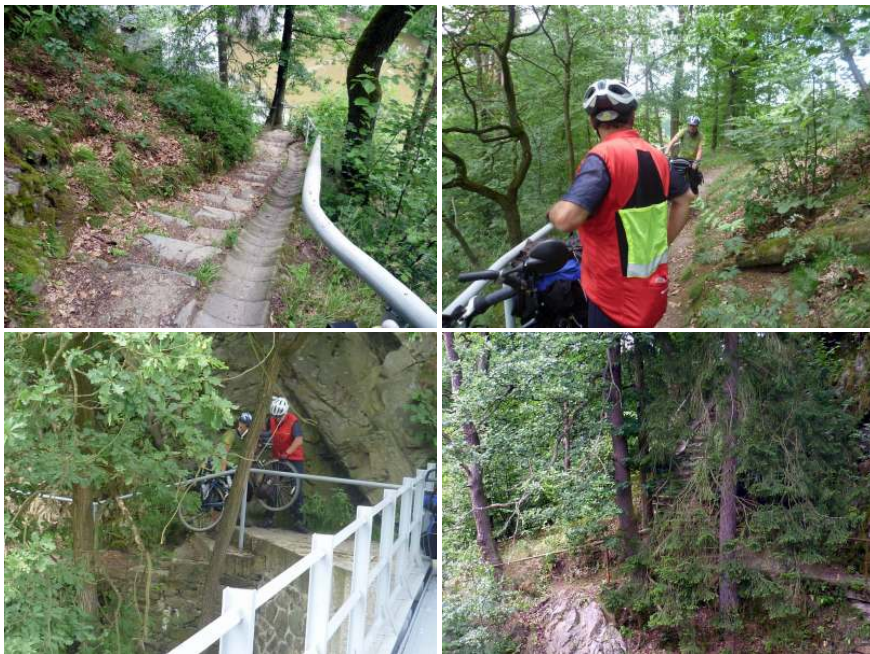
Probudili nás po sedmé hodině. Je tu hrozný kravál. Může za to silnice. Přesněji auta po ní jedoucí. No nic. Nebudeme dělat hrdiny a vstanem.

V klidu jsme posnádali, sbalili a popojeli 7 km do Budějic. Najít nádraží je hračka. Tedy byla do okamžiku, kdy je rozkopáno několik hlavních tahů. Ale našli jsme to. Jsme tu o hodinu dříve než bylo stanoveno. Zabýváme se myšlenkou kudy dál a kam to vlastně celkově pojedeme. A než jsme to vymysleli, je tu čas přejezdu Standova vlaku.

Standa opravdu přijel, a to navzdory výluce a pakárnou s tím související. Přivítali jsme se, zajeli do parčíku a vymýšleli, co s následujícími skoro třemi týdny.

Standa projevil přání jet na jih. Prý chce postupně objet republiku a posledně skončil v Novohradských horách. Tak jo, je to vymyšleno. Tak vzhůru. Vyvedl jsem nás z města a napojili jsme se na CT 1018. Po ní jedeme do Kaplice a dál se uvidí.

Je pod mrakem, fouká proti, jede se středně progresivně. Stezka nás tahá přírodou, terénem, neznámými místy a všechno je pěkné.

Na oběd jsme zastavili v Římově. Teda jídlo skvostné, jinak nic mimořádného.

Dig.

Jak to nic, oba ode mne dostali dárek. Napřed jsem ale Šnekovi roztrhal jeho otrhaný, umaštěný, rozpadávající se cykloatlas ČR a předal mu úplně stejný, ale neotrhaný, neumaštěný a nerozpadávající se cykloatlas ČR jako dar pro jeho prvních několik set km na jeho cestě okolo světa v r.2013. Dig ode mne dostal také neotrhaný, neumaštěný a nerozpadávající se šlahounek, protože na minulé akci ho neměl. A teď ho tedy má.

Sar.

Náhodou... já mám svůj šlahounek vždycky s sebou. A neotrhaný, neumaštěný, nerozpadávající se, ani jinak neznečištěný a vždy plně funkční...

Po hodině jedeme dál. Standa nutně potřeboval vidět vodní dílo Římov a tak jsme to vzali přes hráz. A pak prudce nahoru a pak kousek dolů, prostě to tam bylo vlnité. A tak jsme jeli a kecali a najednou nemáme Šneka. Zastavili jsme za křižovatkou s hlavní u zastávky autobusu. Sice pořád kecáme, ale je to už nějaké dlouhé. Pokus o zavolání Šneka mobilem skončil na hláše operátora, že... "Ať děláme, co děláme..." Jo, to chce... Po chvíli jsme se rozhodli, že mu pojedeme naproti.

Projeli jsme skoro celou trasu až k místu, kde jsme se před třemi kilometry viděli naposled. Standovi se rozezněl telefon. Volal Šnek, že prý kde jsme. „My jsme na CT 1018. A ty?“ Já jsem na 1018.“ Strhla se hádka. Nakonec jsme si dali sraz v další vesnici. Nás 1018 zavedla do Sv. Jána nad M. A velmi brutálním stoupáním ke kostelu. Pak jsme se drželi 1018 a za 5 kilometrů dojeli Šneka. Opět se strhlo bouřlivé povídání o tom, kdo kde

blbě odbočil a pak kompenzoval chybu chybou. Došla mi trpělivost a vydal jsem se dál. A v rytmu stoupání a klesání se zvolna blížíme ke Kaplici. Chviléma je to přírodou, někdy po silnici, převažuje stoupání. Docela to unavuje. Kromě toho vysvitlo slunce a je horko.

Velmi dramatickým sjezdem jsme se ocitli v Kaplici. Proběhl nutný nákup a posezení u jednoho dvouřiva, přičemž se plánovalo, co dál. Standa se Šnekem něco vykoumali a tak jedeme.

Je to tu jak na horské dráze s převahou nahoru. Jak jsou dříve zmínky, že se krajina vlní, tak tady se začíná zubatět.

Dojeli jsme k potůčku, který podle mapy vyvěrá z rybníčku hned vedle silnice. Pěkné, ale nedá se vniknout do lesa. Nevadí. Podle mapy je za 200 metrů lesní cesta. Zajedeme tam, najdeme nocleh a podíváme se rybníčku na stavidlo.

Tak nocleh se podařil, rybníček ne. Nějak tu kolektivně zvítězila lenora. A tak jsme se slezli u nedostavěného doupěte a probírali, jak se to má s tím světem. Pomalu se stmívalo a najednou už nějak nevím o čem se mluví, motají se mi do toho divní lidé, mluví sice souvisle, ale z cesty...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Bělá	59	1522	65	13	27 - 12

Ráno 19.7. čtvrtek

Už jsem psal, že jsou houbaři verbež? A zmínil jsem se, že nesličné houbařky jsou ještě horší? Tak je tomu tak. Tyhle ještě řvou jak na lesy!

Standa nás probudil v osm.

Snídáme, balíme, odjíždíme. A jaký div, do kopce.

Tak jinak. Zubatí se to opravdu vydatně. Nahoru a dolů a pořád dokla a pěkně zostra. Krajina kolem vypadá krásně.

Na pohled pěkné kopečky a údolíčka a lesy a potůčky... Ale jet se tu dá opravdu ztuhla. Dig.

Jeli jsme co nejbližší hranici po cyklostezce a bylo to nahoru dolů a k tomu dost horko. Nejvyšší bod byl cca 940m n. m. a dal zabrat. Tady byly skutečně Novohradské hory, rozsáhlé lesy a nikdo široko daleko. Pokud si někdo myslí, že Novohradské hory jsou v okolí Nových Hradů, tak ne, jsou skutečně tady, nikde jinde, a stojí za to. Zmínil bych ještě obec Pohoří na Šumavě, i když je v Novohradských horách, kde byl mírně opravený kostel jen s bočními stěnami (bez střechy). Sar.

A tak je to pořád až do Podhorské Vsi. Tady byla malá zastávka. Jednak kultura a jednak malá svačinka.

A zase jedeme. Terén se zlomil a upalujeme z kopce. Nejdříve přírodou, úplně rozbitou cestou po kamení a klackách, velmi skloněné, pak se to uklidnilo, změnilo se to na asfalt a upalovalo to jako blázen. Zastavili jsme v Žofíně. Oproti mému poslednímu průjezdu v roce 2003 je to tu úplně jiné a naprosto skvostné. Oběd.

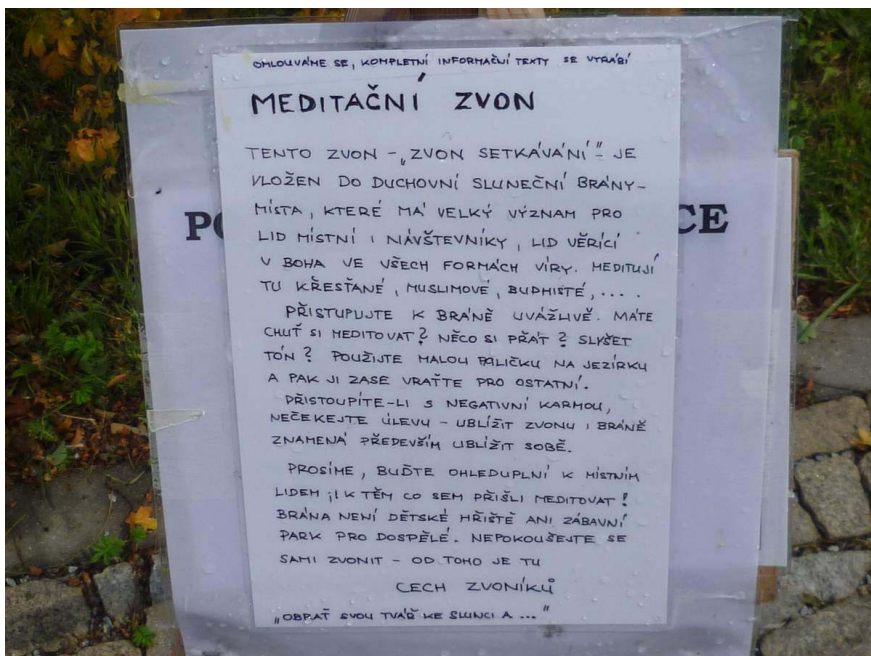
Je lehce pod mrakem, sedí se dobře, oběd chutná, není si nač ztěžovat. Dojedli jsme, zaplatili a jedeme.

Standa straší velkým kopcem. Já si tady na žádnou pakárnu nepamatuju. A během následujících kilometrů bylo dáno za pravdu mně. Pár kopečků ano, ale nic významného. Akorát je tu mokro a vyvrácené stromy. Asi se tu děly hrozné věci. A ve škarpe kroupy. Ale jaké množství! Průměrná velikost je 20 mm v průměru. To teda muselo bejt!

Najednou se terén zlomil a je tu Hojná Voda. Jedna ze zastávek. Je tu poutní místo, Slunečná brána a Zvon rozjímání. Je to podezřele upravené ve stylu jižních sousedů.... Ale pěkné.

Další zastávka je o dva kilometry letem dolů dál. Dobrá Voda. Je tu kostel, také poutní místo, a u něj vyvěrá pramen velmi chutné vody.

Natankovali jsme, kam se vešla a pokračujeme letem dolů. Nevím jak ostatním, ale mě to skoro furt ukazuje 55 km/h. Bylo by to úplně nejlepší. Ale jak je mokro, přecijen brzdím. SJELI jsme do HORNÍ Stropnice. Sjet nahoru? Paradox? Asi jo. Ale jinak tu není nic ke kritizování. Pokračujeme. Po dalších několika kilometrech to Standa bez varování seknul vlevo a zmizel v porostu. Aha odbočka na pěší červenou stezku. Jak se po chvíli ukázalo, je poprávu červená. Terén je nepředvídatelný a ostrý. Trvalo to asi kilometr, ale za celou dobu jsem si nesedl. Pořád jsem stál v pedálech. A to nebylo nic proti tomu, co přišlo později. Vjeli jsme do Terčina údolí. Ano, je to to údolí, kde jsem se kdysi chladil pod padající vodou. Je to tu pořád pěkné. Chci k vodopádu, ale není mi přáno. Projeli jsme jen kolem další atrakce – soukromého hradu.

Jedeme příšerným terénem, kořeny bahno šutry to celé z prudkého kopce. Ustál jsem to, ale nepoznávám to tady. Našel jsem se až na zastavení "U laviček". Ale to jsme úplně špatně a na vodopád bychom se museli vrátit. Po nějaké chvíli se terén změnil v krásnou cestu a ta nás dovedla ven z této atrakce. Je tu hospoda a potraviny. Standa má nápad, že bychom večer ucmudili nějakou uzeninu na ohni. To je hezký nápad, ale bude to chtít dojet někam, kde koupíme nějaké rozumné. Dojeli jsme do Nových Hradů. Je to tu zatraceně nahoru. Ale jsme na náměstí. Pánové šli nakoupit, já hlídám kola.

Pak se společně přesunujeme do 20 metrů vzdálené hospody, kde probíhá porada kudy a kam dál. Pojedeme směrem na České Velenice. Kudy, to ví jen Standa. Odjíždíme.

Jedeme po hlavní a celkem to jde. Akorát trochu stoupáme. Za pár chvil je změna a letíme dolů. Nádherná. Jenom mi kalí radost to, že je tu šipka doleva a na ní napsáno CT 34, po které jedeme. Jednak musíme počkat na Šneka a jednak zatáčíme do terénu.

Jsmo všichni, jedeme. Terén není až tak nepříznivý a tak je postup dobrý. Ale po asi dvou kilometrech je problém se značením. Nad mapou jsme sice po delší době pátrání odhalili kudy dál, ale dohodli jsme se na tom, že tohle nemáme zapotřebí a vrátíme se na silnici. Vybrali jsme si pro to vesničku kousek od nás, ze které vede silnice.

Nezadařilo se. Přestože jsme jeli podle mapy a v reálu není kam odbočit, dojeli jsme na výchozí bod. Tedy místo, odkud jsme do terénu vjeli. Hmm, pěkné. Otočili jsem se do směru na České Velenice a hele, jsme na hranicích. No a co. Pojedeme kousek Rakouskem.

Jelo se náramně. Pořád z kopce, hladký povrch značení výborné. Standa je ve svém živlu. Jede neustále 30 a víc. Já jedu za ním a hravě stíhám. Ne tak Šnek. A tak na něj na nerozhodných místech čekáme. Dojeli jsme do Gmündu - Rakouská verze Českých Velenic. Mají tu směrovku na Prahu - 181 kilometrů. Jedeme po ní tak dlouho, až jsme zpátky v Čechách. Pak jsme hledali CT 184 a po ní dojeli k plánovanému noclehu u rybníka Josefák. Je to skvělé, mají tu kryté sezení se stolem a lavicemi. A kus dál ohniště. Výborné. Realizujeme Standovu myšlenku na to, že dneska budou k večeri opékané burty na ohni.

Našli jsme místo na nocleh, postavili plně noclehové prostředky, protože trochu fouká a po obloze letí stádo mraků, došli pro dřevo a udělali si krásný večer s ohníčkem a velmi chutnou večeří.

Na úplný závěr jsem se se Standou vykoupal. A bylo to skvělé.

Šnek prohlásil, že je voda mokrá a odporoučel se do doupěte. No a to je pro dnešek všechno. Bylo to sice trochu náročnější, ale pěkné.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
České Velenice	57	1603	81	14	28 - 13

Ráno 20.7. pátek

Probudilo mě Standovo štrachání chvíli před osmou. Vzal jsem si s sebou nutnosti a šel posnídat na lavičky pod stříšku. Je teplo, v noci ani nekápllo.

Odjíždíme v devět. Aha, tak ne. Šnek sice zmizel za zatáčkou, ale já nemám tlak v přední pneumatice. Oprava zabrala 10 minut. Kompresor běží jedna báseň, za pár okamžiků můžeme jet.

Jede se velmi dobře. Je pod mrakem, cesta pěkná, po rovině a lehce z kopce a nebýt drkotání, bylo by to jako včera v Rakousku. I tak upalujeme pořád kolem třicítky. Šneka jsme dojeli po osmi kilometrech. Držíme se CT 341 a ta nás pořád vede pěknými cestami. Na jedné ze zastávek jsme chtěli Šneka vyzkoušet z agronomie. Přesněji, zajímalo nás, jaké zná ovoce, zeleninu, či jiné plodiny. Jakmile nás dojel, Standa položil otázku, které Šnek zná obiloviny. Přesně podle očekávání na prvním místě jmenoval ječmen. Na další jsme se neptali. Pro smích už to nešlo. Kromě toho by další odpověď stejně byla chmel.

Jedeme dál. Pořád se jede výborně. Kopírujeme hranice a je dobře. A hele, zase to tu poznávám. Tudy nás vláčel velký Tomáš na Expedici kolem Čech.

Pořád se jede výborně. A tak jsme v klidu a pohodě dojezдили do Bysřice. A zastavili u stejné hospůdky jako kdysi. A neprohloupili. Oběd se vydal.

Dále míříme do infocentra a k nějakým potravinám.

Podařilo se. Máme nakoupeno, ale s mapovým materiálem je to slabší. Všechno končí kousek za Slavonicemi. Ale v zásadě víme kudy dál. Odjíždíme.

Další zastávka bude Klášter. Tak se jmenuje vesnice, ale také opravdový klášter.

Jedeme. Je pod mrakem, jede se celkem slušně. Vyjei jsme kopec a padali ke Klášteru. Stavba sakrální je pozoruhodná tím, že stojí uprostřed ničeho.

Akorát kousek proti je pár chalup. Pokud vás zajímá klášter samotný, najdete to jistě na internetu. Co bylo podstatné pro nás, že Standa opravdu nahlas a několikrát zdůraznil, že se tam chce zastavit. A tak jsem po vyfocení objektu ze silnice poslušně zatočil za ním. Ne tak Šnek. Odbočku propálil rovně a hnal na Landštejn. Po chvíli studování materiálů jsme se vydali za ním.

Zase se jelo dobře. Akorát se přehnala přeháňka. Standa zareagoval tím, že si z podpavouků na báglech uklidil ručník dovnitř. Pak to bylo vlnité s převahou dolů. Dojeli jsme Šneka. A nezbylo než zastavit v pohostinství Holubník. Nejdříve venku, posléze uvnitř na pohovce. Stojíme tu hlavně proto, že Šnek z místní elektrorozvodné sítě nabíjí svůj nový a úžasný telefon.

Za hodinu a půl jedeme dál. Je to kousek do kopce a pak neuvěřitelným sjezdem. A zase kousek nahoru a fíííááá dolů. Má to jedninou vadu, prší. Ne moc, ale otravuje to. Dojeli jsme do Slavonic.

Pěkné městečko, leč dojezдили jsme ve čtvrt na sedm a všechno, kromě pár hospod je zavřené. Tedy i infocentrum. To je hloupé, protože nám došla podrobná mapa. Standa se se Šnekem do sebe pustili, jak že to je a dále bude s těma hospodama. Standovi se nelíbí, že jsme před půl hodinou stáli kvůli pivu a Šnek vyžaduje další pivo. Neúčastním se toho. Hned jak si to vyříkali, hledali jsme cestu dál. Nebylo to jen tak. Objeli jsme městečko,

než nám místní poradili. A zase začíná pršet. Kupodivu to pokračuje jako předtím. Kousek nahoru a dlouhý, klidný sjezd dolů. Se zastávkou ve Slavětíně pokračujeme dál. Hospoda na večeri byla až za 16 kilometrů v Deštné. Zastavili jsme tam a hurá na jídlo.

Jo, jídlo dobré. A přestože jsem ani trochu neměl chuť na pivo, zahučela do mě dvě. Venku prší.

O hodinu později... Prší.

O další hodinu později... nepřestává pršet

Za dalších 45 minut jsme vyměkli a přistoupili na nabídku zdejšího šéfa a majitele a ubytovali jsme se. Po chvíli smlouvání nás to bude stát 150 Kč na noc a osobu. S tím nelze než souhlasit. Zejména pokud je v ceně sprcha s teplou vodou.

V lokále jsme byli kus přes zavíračku a se šéfem sledovali v televizi Závět' od režiséra Kosturici. Něco neskutečného a sranda až na půdu.

Po skončení se jdeme uložit. Teda sprcha - eňo ňuňo. Mít takovej sprcháč doma, tak se tam odstěhuju.

Má to normální sprchu na hadici, vestavěnou sprchu ve stropě, osvětlení s mnoha volbami intenzity a barev, vestavěný ventilátor, a jako bombónek rádio. Všechno jsem vyzkoušel, všechno perfektní. A pak jsme se vrhli na smrdutosti, ve kterých jsme do teď jeli. Všechno jsme prohnali pracím procesem. Na Expedici něco nevidaného.

Den se prostě vydařil. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Deštná	61	1690	87	16,9	22 - 14

Ráno 21.7. sobota

Probudila mě souhra několika vjemů. 1. světlo. Už je ráno. 2. měkko. ??? 3. ticho. ??? 4. teplo.... Aha, už vím. spíme v penzionu. No tak to jo.

Vstáváme v půl deváté. Snídáme, balíme a odjíždíme. Je krásný den, svítí slunce a je teplo. Jede se výborně, krajina kolem je pěkná, všechno vypadá velmi krásně. A tak jedeme a jedeme a užíváme si jízdu, až je tu sjezd k Vranovské přehradě. Sjeli jsme až na most a odtud měli úchvatný výhled na hrad Bítov.

A tam je další cíl. Akorát je to pět kilometrů ostře nahoru. Na chvíli jsem zapnul GPS krabičku a ta říká, že výškový rozdíl je 340 metrů. Tak vzhůru.

Jede se fakt ztěžka a trvá to 30 minut. Ale jsme tu. Hrad Bítov je dobyt. Zase.

No, nic moc. Nějakou dobu se zabýváme prohlídkou a pak se vydáváme k dalšímu bodu, který se jmenuje Šatov. Ano, TEN Šatov. Tam co jsou ty sklípky. Akorát musíme přes Znojmo, protože nějak nevychází rozpočet a je třeba dotankovat prachy.

Našli jsme CT 1007, která vede do Znojma a vydali se po ní. Zase to jede báječně. Zastavujeme v půl jedné ve Štítarech na oběd. A znovu se zadařilo. Obsluha rychlá, jídlo dobré, pivo výborné. Prý Starobrno nepasterizované.

A jedeme dál. Zase se to rozjelo. Standa je v čele a nasadil to na 30. Jede se skvostně. Šnek odpadl okamžitě. Standa hnal jako vloni, když jsme na MikroExpedici spěchali na vlak. A tak upalujem a za nějakou půlhodinu je tu Znojmo. Už? No tak dobrá. Zvolnili jsme a dojeli do centra.

Hned po návštěvě infocentra a doplnění mapového materiálu jsme našli bankomat a doplnili oběživo do šrajtoflí. A pak Standovi zazvonil telefon. Michal. Prý shání Šneka. Dohodli se na tom, že až Šneka najdeme, tak si nějak zavolají. Jen jsme našli jak se dostat k rotundě Sv. Kateřiny, kterou chce Šnek jako jeden z kulturních cílů, znovu se ozval telefon. Tentokrát je to sám Šnek. Prý je nešťastný, že ztratil nás, stezku a sebevědomí. Nicméně je ve Znojmě, akorát neví kde. Dohodli jsme se na tom, že se někde najdeme, ale teď je prvořadý nákup potravin. Máme sobotu odpoledne a asi by to chtělo...

Zvolna se vracíme nahoru. Ano, nahoru. Značná část Znojma stojí ve svahu. A to ne zrovna mírném. Nakonec o tom svědčí i jeden z názvů, který praví, že prý Horní náměstí A má pravdu. A právě po jeho dosažení jsme potkali Šneka. Tvářil se dost šťastně. A zase jedeme společně.

Našli jsme Lidl, nakoupili a zjistili, že prší. Tak to ne! Zachrání nás výčep, kde inzerují pivo z hor. Holba. Tak to je on. Zajeli jsme do průjezdu a zašli do sklepa. Přivítala nás pěkná a milá výčepačka a okamžitě nás uspokojila. Ale fuj! na co myslíte! Uspokojila naši chuť na pivo Holba, vy domýšlivci... Dig.

Já jsem se nezúčastnil, neboť jsem si koupil polárkový dort střední velikosti (nejmenované značky Vienetta) a z důvodu zabránění jeho rozpuštění na vzduchu jsem ho musel nechat rozpustit ve svých útrebách. A pak jsem si jako vyvrcholení dne dal procházku Znojmem. A stálo to za to.

Sar.

Ale jinak to tu žije. Schází se tu fan klub místních hokejistů a další sebranka. Výčepačka a nějaká její kamarádka nás začaly zpovídat. Jakmile došlo na to odkud jsme, tak se na mě výčepačka zasněně podívala a pronesla, že vždycky chtěla do Prahy. Hmm, vloni bych jí to rád splnil... Pak se povídalo o kolech, o zdejších záležitostech a pivo teklo... A dost! Jedeme přeci do Šatova.

Odjíždíme. Jedeme do Šatova na vínečko. Mají tam sklípky... Vede nás moje krabička a zdá se, že ví, co dělá. Vyvedla nás jižně po silnicích, jede se normálně. A rozčarování. Dojeli jsme do Šatova a se sklípkama je to nějak slabé. Barevný, nebo jak se to jmenuje, je po uzavírače. Teď v 18 hodin.... Pak jsme udělali okruh Šatovem a teprve potom jsme našli Moravský sklípek. A zase zklamání. Je to obyčejná vinárna a pod ní sklep se sudy. Zdá se to být komerčně profláklé a zavání to obyčejnou hospodou.

A v podstatě jo. Pravda, vína mají dobrou a trojkombinaci chleba se sádlem a cibulí, se škvarkama a s uzeným byla také fajn, ale nemá to tu atmosféru. A tak si ji tvoříme sami. Bohužel pingl je tak studený čumák, že pokaždé, když přijde, tak nám ji rozbije. V rámci její tvorby probíráme Katku s Michalem, kteří se na MikroExpedici do sebe tak krásně zabouchli, Standovu novou přezdvíčku, se kterou přišla Katka a jiné. Celkem je pěkně.

Ale všechno pěkně jednou končí a tak popojedem.

Je tma. Opustit Šatov není problém. Najít nocleh ano. Široké okolí je stromůprosté a tak, když se objevila panelová odbočka, nabyli jsme přesvědčení, že na jejím konci budeme spát.

Stalo se. Dojeli jsme na konec a místo našli. Trochu to tu smrdí, ale na hrdinství není čas. Podle předpovědi Šneka a jeho Mrakomoru v úžasném novém telefonu, má během pár minut začít pršet. Pustili jsme se do stavby. A opravdu, při natahování a napínání plachty to přišlo. Urychleně jsme to dodělali a zapadli pod igelit. No a to je vlastně všechno. Standa má vedle postavený stan, štrachá, ale na společné večerní rozjímání to nevypadá. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Šatov	54	1764	74	16	28 - 12

Ráno 22.7. neděle

Probudil nás déšť. Pršelo až do půl dvanácté. Spali jsme celé dopoledne, jako každý správný Pražák v neděli.

Odjíždíme. Svítí slunce a k tomu hnusně táhne. Krajina kolem je placatá, výsledně se jede dobře.

Dojeli jsme do Chvalovic. Odtud pojedeme po CT 48 trochu terénem. Jedeme po stopách Expedice 2005. Jede se pořád dobře. Krásných 8 kilometrů bez aut. Vyjeli jsme v Jaroslavicích. Mírím do podniku, o kterém se píše ve zprávách z minula. Dojeli jsme tam... a jsme jediní hosté? Co se tu stalo? Místní zámek je pořád stejně zchátralý. I původní zástavba kolem. Velká škoda.

Obsluha je mizerná. Bodej' ne. Je tu sám jeden stařík. Navzdory tomu jídlo udělal dobré. Nálada je tu trochu stísněná.

No nic, pojedeme.

Další zastávka bude až v Mikulově, protože cestou není vůbec nic zajímavého. Standa se staví do čela a rozjíždíme se. Za pár minut mi to na palubě ukazuje 30 km/h. Bez jakékoliv námahy si svištíme krajinou a úplně v pohodě se stíháme rozhlížet. Je to snadné,

protože kolem opravdu není nic pozoruhodného.

Přibrzdili jsme v Hevlíně, kde byla porada zda jet kratší a závětrnou cestou přes Rakousko, nebo delší po Čechách. Šnek to rozetnul tak, že v Rakousku si nemůže dát pivo. Rozhodnuto. Dig.

Sice jsem si zamumlal pro sebe, že může, ale nahlas jsem to neřekl. Patrně si chce najet cca 10km navíc a potrénovat tak již na cestu okolo světa a nechtěl jsem mu tak kazit jeho plány. Sar.

Jedeme šest kilometrů přímo proti větru, který duje rychlostí 30 kilometrů za hodinu. Ploužím se dvacítkou po rovině, kde by se to dalo hnát 35. Pak mě dojel Standa a postavil se do čela. Šnek zůstal kdoví kde. Po nějakém delším čase jsme se napojili na nějakou větší silnici, otočili se o 90° a rychlost narostla na 28 a držela tam až do Mikulova. Cestou se neudálo vůbec nic zajímavého. Slunce svítí, vítr fouká, Mikulov je vidět z dálky a přibližuje se.

Dojeli jsme na náměstí k zámku. Standa se vydal na prohlídku města, já zůstal u kol. A za pár okamžiků je tu Šnek. Vzal to nějak hopem. Přeparkovali jsme k hospodě a uvnitř si dali pivo. Pořád není k dispozici žádný zážitek hodný záznamu. Snad jen ceny připomínající Monte Carlo. Standa prošel zajímavostí a pamětihodností města a tím nás tu dál nic nedrží. Jedeme pryč. Následovat bude Lednice a celý Lednicko - Valtický areál. Akorát se stavíme v Nových Mlýnech na večeři a nocleh.

Vedení škatulkou jsme úspěšně opustili město a po pár kilometrech zastavili v Milovicích u hospody. Už od vidění se tu nudou oběsil pavouk. A kromě toho nevařej. Dobrá popojedem přímo do vesnice Nové Mlýny. Jsou to dva kilometry, takže za chvíli jsme tam. A máme štěstí v podobě hospody u Gazdů.

Večeře proběhla, pivo měli dobré, i jsme se pobavili, ale je to tu nějak přichcípě. I servírka nám potvrdila, že nastaly hubené časy. Před krizí prý v této hospodě dávali rezervace a absolutně nestíhali pokrýt poptávku...

A najednou je tma a čas najít nějaký nocleh. Štamgasti nám poradili, že dole u řeky, tam co stanují rybáři. Snad to půjde. Je tu totiž drobná potíž. Vjeli jsme do CHKO Pálava. Což s sebou nese, že spát venku by mohlo v případě odhalení stát dost peněz. Kromě toho by se nás určitě snažili nahnat do místního kempu... S tím jsme vyrazili do tmy. Jen nám scházela podstatná informace, a sice jak se k rybářům dostat. Ono to tu totiž vyžaduje aspoň základní znalost místních poměrů. Takže jsme při hledání dojeli až k pomníku neštěstí z roku 1936, kdy zde na školním výletě zahynulo 36 dětí. Nicméně po další krátké době jsme místo našli, postavili ležení a nazdar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Nové Mlýny	55,6	1838	74	18	26 - 10

Ráno 23.7. pondělí

Ráno v šest se rybáři zařadili mezi verbež. Velmi nahlas kecali o nesmyslech a čímsi rachotili. Skočil jsem si za roh a našel skvostnou plážičku na koupání a byl velmi překvapen teplotou vody. Už už jsem se chtěl vyndat z nočního a do vody vlézt, ale... Ta voda smrdí a mrskají se v ní nějaké prťavosti. Tak to ne.

V doupěti začalo být horko. Svítí slunce a je osm.

Klasika - snídáme, balíme, odjíždíme. Je nádherný den. Ještě se jedeme podívat k památníku

Tragédie školního výletu

V úterý 26. května 1936 v 6.30 hodin ráno odjelo od budovy školy na návsi v Rakvicích 106 dětí na 8 selských povozech taženými koňmi na školní výlet na Pálavské kopce.

Před 8. hodinou ranní dorazila výprava k převozu na řece Dyji u Nových Mlýnů. Zde se převáželo na pramici 12 x 3,5 m, která se pohybovala na napnutém ocelovém lanu.

První dva povozy se 14 – 15 dětmi, kočím a párem koní byly přepraveny na druhý břeh. Při naložování třetího se nahnulo na pramici z nedočkavosti i mnoho dětí ze zadních povozů. Celkem bylo na pramici 52 dětí, 6 dospělých osob a vůz s párem koní. Když se přetížená pramice přiblížila do středu rozvodněné řeky, začala se dovnitř přelévát voda. Ve zmatku, který nastal, došlo k přetížení zádi pramice a ta se v jediném okamžiku potopila. Několik dospělých a dětí se zachytilo privozičního lana, některým se podařilo doplatit ke břehu, nebo byli zachráněni, ale 31 dětí (22 děvčát a 9 chlapců) ve věku 10 – 12 let a čeledín s koňmi utonuli.

Tuto nesmazatelnou tragédii připomíná památník na místním hřbitově a pomník u Nových Mlýnů, který zde nechal postavit prezident T.G. Masaryk.

A pak hurá na cestu. Po silnici jedeme směr Lednice. Jede to tak báječně, že jsme jeli nadvětrnou rychlostí. Tedy - máme vítr v zádech a jedeme rychleji, než on fouká. Za 9 km jsme v Lednici. Tady jsme zamířili rovnou na zámek a do zámeckého parku. Je tu

liduprázdno a přísný zákaz jízdy na kole. Což ten zákaz, ten tu byl už když jsem tu byl naposledy, ale proč tu nikdo není? Kde jsou ty davy, které mě posledně rozčilovaly?

Obešli jsme co se dalo s mým výkladem, který se opíral o mou slabou paměť. Včetně skleníků, zdejší elektrárny a minaretu.

Pak jsme se dali po CT 5047 směr Valtice a objeli nejznámější atrakce, jako Tři grácie, Randes vous, Sv. Hubert a podobně.

V celém areálu je takovýchto záležitostí rozeseťo na tři desítky. Pravda, většina je jich nepatrných velikostí, ale o to víc jsou neznámé.

Jsmo ve Valticích. Standa touží po duševní potravě v podobě návštěvy zdejších pozoruhodností, já se Šnekem dávám přednost plnému břichu. Já zejména proto, že jsem to tu několikrát všechno prošel při minulých zastávkách. Zastavili jsme v hospodě kousek mimo hlavní dění a dali si zde, v centru moravských vinařů Koutecké pivo ze Šumavy. A jako dezert oběd.

No, dobrý, ale pojďme. Rádi bychom stihli Hodonín. Tolik další bod trasy a definitivní tečka za zamýšlenou návštěvou Slovenska. Najeli jsme na CT 411 a jeli po ní spoustu kilometrů úplně opuštěnou slunnou krajinou. Je krásně, jenom zase fouká silný protivítr. Následkem toho se ploužíme patnáctkou. Doploužili jsme se do Pohanska. Je to tu úžasné. V podstatě je tu jen nevelký zámek a spousta archeologických nalezišť z pohanské doby.

Je tu ponechán jeden model chýše zemnice a to je vše. Ale je to pěkné. Jedeme

dál. Pokračujeme po stezkách mimo silnice a jede se výborně.

Až k malému hraničnímu přechodu. Ten je především významný tím, že tu Standa píchnul. Oprava trvala dvacet minut. A pokračujeme ve stejném duchu až do Lanžhota. Pořád svítí slunce a bylo by i horko, nebýt protivětru. A tak pokračujeme směrem na Hodonín. Standa, protože nemá rád, když neoplýváme mapovým materiálem, touží po návštěvě infocentra v Hodoníně. A tak jsme se dohodli na srazu v Hodoníně na náměstí v hospodě u kostela. A každý jsme si vyrazili, jak to šlo. A tak jsem se zvolna rozjel proti větru a za nějakou dobu se rychlost ustálila na 23 km/h. Našel jsem si záběr a v klidu si jel. A tak si tak jedu, koukám, kde co lítá, a najednou je těsně přede mnou cikán na kole. Ani se nezabývám myšlenkou, kde ho vzal. Jede pomaleji než já, ale jako utíkáci rychlost dobrý. Zvolna jsem se přiblížil a pak ho předjel. A tu se ukázalo, že je skutečný mistr v přejezdech na kole. Zavěsil se za mě. Čekal jsem to. Konečně, sám to s oblibou dělám elasiákům, kteří se mermomocí nacpou přede mě. Ale on neumí jezdit ve vlaku a brzdí mě. Musím se ho zbavit. Zkusil jsem běžná opatření - zakličkovat a podobně. Udržel se. Aha, takže zná. Zkusíme něco jiného. Dělal jsem, že si ho nevšímám a začal zvolna zrychlovat. Pořád je za mnou. Rychlost je 32 km/h a je tu mírné klesání. Tak TEĎ! Bez varování jsem se prudce položil do řídítek a několikrát mocně přišlápl. Tohle cikán neustál. Připadal mi, jako kdyby najel do zdi. Prakticky na místě ho to zastavilo a ať dělal, co dělal, neměl šanci mě dojet. Dobře se tím bavím. Ale jen chvilku. Pak mi zmizel kdesi vzadu a zase jsem byl sám. Rychlost se vrátila na 23 a zase zevluji po okolí.

Dojel jsem do vesnice Lužice. Aha, musím zpomalit. Je tu nějaká spleť přenosných značek. Prase aby se v tom vyznalo. Vypozoroval jsem jen jedno. Za 200 metrů je to slepé. Aha, i tady kopou. Tak jo. Vydal jsem se po objížďce. Ale nějak se mi to nezdá. Spousta aut zatáčí hned tady, jakoby zpátky do vsi. Pojedu s nima. A vyplatilo se. Zavedli mě krátkou objížďkou na konec vesnice na krásný nový kus silnice. Jsem viditelně první, kdo ho použil. Kousek přede mnou stojí opuštěný finišer, a nad ním se tetelí vzduch. Tedy jej obsluha opustila velmi nedávno. Takže mám vlastně prvosjezd téhle silnice.

Pak už to zase nebylo zajímavé. Silnice mě zavedla na státočku a ta do centra Hodonína. Zastavil jsem na smluveném místě v hospodě u kostela. Teda obsluha nic moc. Sice velmi pěkná holka, štíhlá, vyvinutá, vysoká, netající se svými vnyady, ale zavítá sem jednou za uherák. Kolem projel Standa. Přiskočil jsem ke kolu a dvojicí on - ona asi tak 16, Sedící na lavičce v těsné blízkosti zaparkované Mašinky, jsem nahlas řekl, ať se nelekají, že budu troubit. Oba se na mě podívali takovým tím pohledem sice skoro přítomným, ale nechápajícím. Nemám čas jim nic vysvětlovat. Opřel jsem se o tlačítko sirény. Oba zamilovaní nadskočili. Hmm. Hrách na stěnu? No nic. Standa otočil hlavu ale asi mě neviděl. Snad mě najde.

Našel. Objel náměstí, ale infocentrum nikde. Dotazem na servírku jsme zjistili, že

je kousek odtud, ale už má zavřeno. Tak to nevyšlo.

Pak přijel Šnek. Ani on se netajil úžasem nad krásou servírky, ale také zklamáním nad jejím přístupem k naší žízni. Po druhém pivu odjždíme.

Objeli jsme náměstí a vyhledali prodejnu Albert. Standa totiž vymyslel, že dnešní večere nebude v putyce, ale někde venku ze zásob. Tak jo, proč ne. Nakoupili jsme a opustili město.

Zdálo se to být jednoduché, protože jsme použili CT43. Vedla nás zákoutími a cestičkami, až do vesnice Rohatec. Pak kousek po silnici a dolů k řece Moravě. Tam někde chce Standa spočinout... na dnešní noc. Jenomže je to tu úplně blbě a tak jedeme kilometr podél lánu, na kterém za obrovského hluku, usilovně pracují kombajny. Dojeli jsme na silnici. Ta vede na most a CT43 nás tam usilovně láká. Podlehl bychom, ale Šnek říká, že tu kdysi byl a že spali u nějakého soukromého turistu, který ubytovával stejně postižené u něj na zahradě a s nímž večery končily u lahvinky a kytary. Což by byl hezký závěr dne. A tak hledáme dál. Přejeli jsme silnici a pěšina končí u řeky, na malém plácku, kde sedí nějaký strejda a má nahozeny dva pruty. Standa se hned chopil slova a začal vyjednávat. Strejda se ukázal být pravým Moravákem. Než cokoliv řekl, vše důkladně promýšlal. A také dlouho. No, nakonec z něj vypadla informace, že o most dál je taková venkovní knajpa, kde se dá udělat oheň i přespat. I popis cesty se z něho po dlouhé době čekání vysoukal. Poděkovali jsme mu a vydali se tam.

A skutečně. Po necelém kilometru jsme opravdu dojeli na strejdu popsané místo. Je to tu fakt skvělé. Má to však háček, o kterém se strejda také zmínil. Majitel a výčepák v jedné osobě tu dnes není. Škoda.

Udělalí jsme si pohodlí, povečeřeli ze zásob

a Standa se pochlapil tím, že dal v plén dvoulitrovou flašu vína, kterou nenápadně táhnul až z Valtic. No co budu vykládat. Večer byl klidný, až příjemný. Akorát nám do hovoru několikrát vstoupil projíždějící vlak. Je od nás vzdálen asi 10 metrů. A protože je tu most, tak před ním houká. No, to teda bude noc. Ale dobrý.

Když jsme vyčerpali témata k hovoru a probrali celý den zpátky, Dvakrát pípaly Šnekovy hodinky a bylo jedenáct. Ustlali jsme si pod střechou a mysleli si, že tím všechno skončilo.

Tak ne. Nevím přesně kdy, ale dorazil tam nějaký pobuda. Značně nedržel směr a jeho proslov byl nesrozumitelný. Propotácel se celým prostorem a někam zmizel. Za nějakou dobu mě vzbudily zvuky, které sem nepatří. Dost dlouho jsem pátral po zdroji. Našel jsem ho. Patří pohybu houpací lavice, která je kousek od nás. Aha, pan existence se přišel prospat. Další, co mě probudilo byl vlak. Zároveň s ním pan bezdomáček změnil pozici

a ustlal si na pevné lavici u venkovního stolu. A bylo ticho. Pak mě vzbudil nákladák, který sem přijel, ani nezastavil a zase odjel. Ale to už bylo světo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Rohatec kolonie	45,6	1922	84	14,9	31 - 12

Ráno 24. 7. úterý

Definitivně mě vzbudilo slunce. Tak jo, je třeba si dojít za ranní roh. Za světla to tu vypadá úplně jinak...

Snídáme, tentokrát u stolu, balíme a odjíždíme. Je krásně. Slunce svítí, fouká protivítr. CT 46 nás zavedla mezi pole a do lesa. Nejhorší úsek byl asi kilometrový, kde povrch byl tvořen velmi hrubým šterkem. Jelo se po tom velmi špatně. Pak byla zase polní udusaná a jelo se líp.

A je tu Strážnice. A v ní stánek, odpočinek, pivo, horko. Dneska má být nejteplejší den. Ani nechci vědět, co nás čeká, když včera v Hodoníně bylo v sedm večer 30°C.

Po odpočinku jedeme dál. Vedro už je hmatatelné. Po několika kilometrech nás CT 46 nahnala mezi vinice a hlavně do kopců. Jede to blbě. Ale o humornou stránku se tu postarali silničáři. Měli jsme na výběr. Jet buď směrem na sýr, nebo na tvaroh.

Přesněji na Lučinu, nebo Tvarožnou Lhotu. Vybrali jsme sýr. To jsme tomu dali. Ještě kousek to bylo v klidu po silnici, ale pak... Velmi ostré stoupání lesem, kde byl původně asfalt, nyní šutry, štěrk a lesní hlína. Jede se po tom tak mizerně, že to vzdávám a jdu pěšky. Není to dlouhé, nějakých 500 metrů, ale je to strašné. A k tomu horko k nevydržení.

Jen jsme vylezli nahoru, bylo to horší. Předně přímé slunce, před kterým se nešlo schovat, a potom zvlněná cesta, v žádném případě nenasvědčovala tomu, že je do kopce tak, že je jetelná jen na 1-1. A když to vypadalo, že už bude něco normálního, přišly dvě vyjeté koleje v poli a pro změnu nahoru. Dalo se to zdotat na 1-2.

Nahoře je krásný výhled nikam.

A rozcestí uprostřed ničeho a ostrý sestup. Pravda, po asfaltu, ale nepříjemný. Použil jsem parkovačku. Trochu ji přitáhl a provozními brzdami jen udržoval rychlost v přijatelných mezích. Dojel jsem do Malé Vrbky. Na mapě je to kolečko, do kterého vede

silnice, ven však nikoliv. Nic tu není, jedu do Hrubé Vrbky. Tady také nic není, ale počkám na ostatní.

Přijel Standa. Začal telefonicky vyřizovat cosi pracovního. Po třiceti minutách dorazil Šnek a vydáváme se do Velké nad Veličkou. Je to sice jen kousek a po pěkné silnici, ale kruté do kopce. Na návsí jsem čekal na ostatní a z místních vyrazil přiznání, že tu mají dvě hospody, kde se vaří. Jakmile přijel Šnek, vydali jsme se do jedné z nich.

Není ničím zajímavá. Vesnická hospoda s krytou předzahrádkou. Ani výběr není nikterak exkluzivní. Ale vybrali jsme si, najedli se a odpočíváme. Po hodině se Standa zvednul a odjel. Řekl, že bude ležet někde na trase č. 46. Já nějak nemůžu a Šnek ani nemluví. Počkali jsme ještě jedno pivo a vyprání mého trička na místním WC a vydali se za ním. Jede se mizerně. Než jsme odrazili ze stínu, ukazoval palubní teploměr 37°C. To je docela dost. A kolik je asi na přímém slunci? Raději nevědět. CT 46 nás vede údolím a zvolna stoupá. Je hrozné horko. Začínám mít potíže s dýcháním. Pravda, oteklý jsem od rána. Asi to souvisí s tím, že jsme spali v prachu. No nic. Šnek je kdesi vzadu, jede se mi vyloženě špatně. Dojel jsem do Suchovských mlýnů. Hele, je tu hospoda. A otevřená. Parkuju Mašinku a jdu dovnitř. Je tu sbírka místních dřevorubců, kterým právě skončila šichta. Hovor je slyšet až ven. Rokují o nějaké rozbité nápravě něčeho, co ani neumím vyslovit. Jakmile jsem vešel, hovor utichl. Výčepačka se mi okamžitě věnovala a ani nehnula brvou, když jsem chtěl naráz dvě piva. Hovor se zvolna rozeběhl. Ted' probírají ceny řezných řetězů na světových trzích. Šnek přijel přesně ve chvíli, kdy obě piva byla dotočena. Sedli jsme si ke stolku uvnitř v lokále a užívali si chládek a chladné pivo. Dřevorubci hubou kupují nějaký přeúžasný stroj. Standa je kdoví kde, mně se daří stabilizovat dech, Šnek nemluví. Dopili jsme pivo a zase na cestu. Zase to nejede a je horko. Dohodli jsme se na tom, že počkám u další hospody. A tak se také stalo. Po šesti kilometrech je penzion Černý potok. Mají Regenta. Taky dobře. Začíná mě bolet hlava. Aha, užeh na cestě. Tak to ne! Honem chladit. Namočil jsem si vlasy, dopil pivo a zase na cestu. Chvilku před námi odešla z lokálu čtveřice dívek. Zajímavé byly především tím, že to, co my vezeme na kolech, ony vláčely na zádech. Už dlouho jsem neviděl pěšáky na těžko. Než jsme se vybabrali z hospody, byly pryč. Škoda. Bylo by zajímavé s nimi probrat putování.

Rozjeli jsme se. Za pár stovek metrů CT 46 odbočila ze silnice. A hele, čtveřice bágků nesených dívkami je tady. Bohužel osud zase nepřeje. Jedeme celkem svižně a je třeba energii využít pro nájezd do protisvahu. Tak jsme je jen pozdravili a popřáli šťastnou cestu.

Podle mapy v těchto místech CT 46 sjede ze silnice udělá kličku a asi po dvou kilometrech zase najede na silnici. Oproti chmurným představám se jede dobře. Vypadá to, jako kdyby klikatou a serpentinovou cestu, po které se ubíráme, právě stavěli. Povrch je ze všeho možného. Ale je urovňán a zaválcován. Jede se, ač do kopce, docela dobře. A tak si tak jedu, Standa je někde daleko vpředu, Šnek kdesi vzadu, přemýšlím si o rozměrech vesmíru a najednou se mi zamotala hlava. Co to zas má být! Že bych přecijen neuchladil dnešní vedro? Okamžitě zastavit, dolů z kola a napít se. Povedlo se, ale slabost neustoupila. Aha, je to jinak. Došla mi energie. No, snad to spraví trocha cukru, tuku a oříšků. Dohromady se to jmenuje Nutella.

Povedlo se. Po půl sklenici této hnědosti jsem zase schopen činnosti. Mezi tím se kolem mě rychlostí 7 km/h přehnal Šnek. Chvilí na to jej následuji. Kousek jedu na regeneraci zastávkou, pak jsem se orosil a vrátila se mi síla. To zabrala Nutella. A zase se jde dobře.

Nesledoval jsem kilometráž, ale za chvíli jsem dojel k překážce. Je tu přes celou cestu do výšky asi třičtvrtě metru nasypána hromada hlíny. Jej účel je jasný. Má zabránit v průjezdu autům. Ale také možná všemu, co jezdí. Cesta opravdu není hotová.

Překonat hromadu je trochu fuška. Ta hlína je totiž sypká. Tedy se do ní bořím a mnou smýkaná Mašinka vyrývá koly, ale také šlapacím středem, hluboké kaňony. Ale zdolal jsem to. Asi už budu nahoře. Je tu nějaký domek a naproti rozcestník. A pod ním sedí... Ne! To ne! To mám mámení pod vlivem Nutelly. Sedí tam na báglech čtveřice dívek a zobe nějaké tyčinky. Jak to? To mám fakt z vedra? Za domečkem je altán, u něj zaparkovaná tři kola. V altánu sedí Standa a nějaký blíže neidentifikovaný a pro mě nezajímavý týpek, před altánem stojí Šnek. Odstavil jsem Mašinku a šel k dívkám, abych se přesvědčil, že nejde jen o holografickou projekci odraženého obrazu, známou také jako Fata morgana. Tak ne, jsou živé. Navazuji kontakt a pronáším obdivnou ódu na jejich výkon. A také obligátní odkud a kam. Prý vyrazily z Javorníka a jdou, až kam je nohy donesou a pak domů vlakem. Bylo s nimi dobře, a viditelně i ony by si rády popovídaly, ale zasáhl Standa, který je celý nažhavený na jízdu. Tak nic. Milé dívky, mějte se dobře, šťastnou cestu a dobře dojděte...

Odjíždíme. Z kopce dolů. Ani tato část cesty není úplně bez chyb povrchu. Sjeli jsme na křižovatku a nemohli najít CT 46. Prostě tady ta značka není. Standa zvolil směr podle čtz a ta nás vedla lesem a pak vyhlídkami.

Pěkně. A jsme zase na silnici. Standa není v dohledu. Tak kam? Po silnici nahoru, nebo dolů. Vím určitě, že Standa nechce ztrácet výšku. Tak tedy nahoru. A skutečně. Po asi 200 metrech stojí na vrcholu kopce mimo silnici a studuje mapu. Vesnice pod námi je ve velmi hlubokém údolí. Ani mně se dolů moc nechce. Leč je čas večere a na mapě vesničky kolem nevypadají, že by oplývaly zařízeními podporujícími turistický ruch. Dobře, pojedeme dolů. A vyrazili jsme. Sjezd je opravdu divoký a dlouhý. Mašinka letí jak střela a podezírám ji, že se kolama nedotýká asfaltu. Let je naprosto hladký, bez jakéhokoliv drkotání. Je pravda, že velkou zásluhu na tom bude mít obrovský giro efekt rychle se točících kol. To není podstatné. Škoda, že zase fouká protivítr. Dalo by se letět ještě rychleji. Takhle mi akorát silný proud vzduchu zacloumal za štítek u helmy a snažil se mi ji servat. Neuspěl. Sklonil jsem hlavu, helma dosedla na původní místo a let pokračoval. Ne dlouho. Kousek za cedulí s názvem vesnice jsem zaregistroval hospodu. Zastavit trvalo přes sto metrů. Obrat a zpět k hospodě. A jsem tu. Standa a Šnek právě dojeli. Avšak ouha, tady se nevaří. Prý máme jet na záměček. Tak jo. Pustili jsme kola z kopce, ale nenechali je rozjet. A pátrali jsme po odbočce k podniku Na záměčku. Projeli jsme dvaapůl kilometru pomalu vesnicí dolů a nenašli. Až úplně dole byla další hospoda, kde nám řekli to stejné. Tady se nikde nevaří, jen Na záměčku. A to je dva kilometry nahoru, vpravo bude most, vlevo nákupní středisko a u něj to je. Aha, tak tuhle informaci jsme původně neměli. Tak jedem zase nahoru.

A opravdu. Za dva kilometry je vpravo most a vlevo COOP. Jedeme tam. Nikde žádný poutač, nikde ani cedulka. A tak spíš intuitivně najíždím do prudkého krátkého kopce, na jehož vrcholu je vjezd skrz vysokou zeď. Na dvoře vidím slunečníky, stoly a lavice. Nikde vývěsní štít, nic. Zaparkovali jsme a našli místa k sezení. Opravdu tady vařej a mají i hotovky. A velmi krásnou servírku. To jsem si všimnul, od Strážnice jsou v podnicích šenkýřky stále krásnější. Zatímco zbytek se rozměrama i krásou přibližují američankám ze středozápadu. Bohužel se to týká i čtveřice dívek, které jsme potkali na jejich putování pěšky a na těžko.

Objednali jsme si jídlo a pití. Je tu televize a v ní nejdříve televizní noviny, pak nějaká podivnost, co se jmenovala Farma a na co jsem se těšil, jeden díl ze seriálu Come Back. Pak jsme zaplatili a vydali se do tmy.

Šnek pomocí jeho chytrého a úžasného nového telefonu a aplikace, která umí navigovat, našel cestu k rybníku. O něm se zmínili pánové v první navštívené hospodě v téhle vesnici. Jedeme kamsi do tmy a hledáme. Nenašli jsme. Místo toho jsme to rozbalili na malé loučce. Postavili jsme plné doupě, slezli se uvnitř a probírali zážitky dne. S tím nám notně pomáhala láhev švestek. Za nějakou dobu přijelo po cestě velmi pomalu auto a v něm bujará společnost. Zastavili a viděli nás. Ale nebyli jsme to my, co hledali. Zaregistroval jsem tam i dívčí rozveselené hlásky. Kontakt nebyl navázán. Auto se otočilo a odjelo. Pak, v dlouhých intervalech projelo ještě třikrát. Výsledně asi našli, co hledali, protože když jsem si po delší době byl odskočit, slyšel jsem celou společnost dovádět někde nedaleko.

Od návratu zpoza rohu už si pamatuju jen zalehnutí...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Strání	71,3	1988	65	13,7	38 - 17

Ráno 25.7. středa

Probudilo mě světlo, Šnekovo chrápání a kapání na plachtu doupěte. Otočil jsem se na druhý bok a dělal, že nejsem přítomen. Kapání zesílilo, až se proměnilo v regulérní déšť. Hmm, to to pěkně začíná.

V deset pořád prší. A zdá se, že je to teprve začátek. Intenzita narůstá.

Prší celé dopoledne. V půl jedné přestalo. Zatím nevíme jestli vyjet. Než se uděje něco, co nám pomůže s rozhodováním, jdu na průzkum. A hele za 300 metrů je rybník. Hmm, tak jsme jeli dobře. No nic. Ještě chvíli jsme váhali, protože podle Mrakomoru se na nás žene zase něco hnusného. Nakonec jsme to sbalili a vrátili se do Strání Na zámček s vidinou oběda. Aha, všechno je jinak. Mají až od 16ti hodin. To není dobře. Tak nic. Nakoupíme zásoby a pojedeme po CT 46 do Březové. Tam snad lokál bude. Možná i otevřený a třeba budou vařit. Má to jen jednu nepatrnou trhlínku. Je to škaredě do kopce. Vydáváme se na cestu. Ano, píšou tu Březová 6 km. Stoupáme. Fakt to je do kopce. Slunce pálí, všude se odpařuje voda. Není se čeho nadechnout a rychle se přibližuje velký paradox. Pokud to půjde takhle dál najdou tu za pár hodin na kopci, úplném suchu, tři utopené cyklisty. V těchto myšlenkách jsem se doploulil na vrchol... (Kopce!) Chvilí jsem čekal. Zatáhlo se, okamžitě přestal odpar a voda se začala ihned srážet na úplně všem. Přijel Standa. Prohlásil, že je mu zima a že jede do vesnice do hospody. Já si vychutnávám vodní chlazení a čekám na Šneka. Když byl v dohledu a bylo jasné, že nemůže špatně odbočit, vydal jsem se také dolů. Nijak nespěchám a nemám chuť letět. Přitáhl jsem parkovačku a nastavil 17 km/h. A takto v poklidu dojel do Březové. Je tu hospoda a Standa nikde. Chvilí jsem stál a pak se objevil a říkal, že tahle hospoda nevaří. Nicméně stojíme u poutače na hostinec a vinárnu U Lípy. A píšou tu, že vařej. Hurá tam. A opravdu. Měli jsme polévku "co hrdlo ráčí" (plná velká mísa pro všechny, za jednotnou cenu) a plný paprikový lusk s knedlema.

Oboje velmi dobré. A je tu první přeháňka. A opravdu se činí. Nejenže prší hustě, ale také velké kapky. Asi si tu někdo přál - jen houšť a větší kapky...

Oběd dokončen, beznaděj všude kolem. Jsou tři hodiny odpoledne, přeháňky jdou jedna za druhou, do další vesnice je to dost daleko.

Standa nás zvednul a že jedeme dál. Nezamlouvá se mi to. A je pryč. No dobrá, jedeme.

Dojeli jsme do Lopeníka. Je tu krytá zastávka a zase začíná lejt. Zajel jsem tam a dobře udělal. Hned začalo z nebe padat kvantum vody.

Za okamžik dojel Šnek. Stáli jsme a čekali až to přejde. Ke všemu mám právě najeto 2000 km za letošek. Oslava stojí za to. Ohňostroj má sice jen bílou barvu a neumí nic než klikaté čáry, zato zvukový doprovod je impozantní. A tak sedíme v zastávce, koukáme na to nadělení a čekáme až to přestane.

Přestalo. Jedeme. Akorát že po čtyřech kilometrech zase začalo. Minul jsem budku zastávky. Zatím jen kape. Upaluju co to dá. Déšť zesiluje. Standa je kdesi v čudu, Šnek někde za mnou. A hele zastávka. Jak na potvoru je to tu do kopce. Ale dojel jsem. Prší už fakt hodně. Zasáhlo mě to jen trochu. Rozhodl jsem se pro zastavení deště. Provedu to tím, že nasadím na bágly protidešťové kryty. Podle zákonů schválnosti jistě přival vody z nebe ustane. Povedlo se. Kryty jsou nasazeny, pršet přestalo. Za chvíli přijel Standa. Jak to? Vždyť byl před námi. Když projížděl kolem, pronesl něco o přechávaní deště pod mostem. Pod mostem? Kde? A proč, když jsou tu kryté zastávky? Nechápu. Ale nevádí. Nepotřebuju rozumět všemu. Přijíždí Šnek. Je trochu pobaven tím, že Standa prý vylezl někde z nějaké škarpy.

Jedeme dál. No, jedeme... Silný výraz pro plouzení se hore kopcom. Je čím dál prudší. A když to vypadalo, že je horizont a pojedeme kousek po rovině, je tu odbočka vpravo a za ní stěna nahoru. Tak to nemám. Musím si odpočinout. Než dojede Šnek, mám na to chvíli času.

Šnek je tady, Standa se vydal hned nahoru. Já ne. I Šnek, ač je to k nevěře si musí odpočinout.

Po nějaké chvíli jsme se statečně pustili do zdolávání kopce. Byl přesně tak ukrutný, jak vypadal. Slunce je za mrakem, ale pálí, odevšad stoupá pára. Copak jsem parní stroj?! Za použití úplně všech sil a převodu 1-1 jsem dojel k dalšímu rozcestníku. Plíce jsem přepnul na žábry a snažil se z té směsi vody a vzduchu pobrat aspoň nějaký kyslík. Standa je pryč. Máme tady možnosti. Bud' se neochvějně držet CT 46 a nechat se vláčet po kopcích a dolinách, kde podle mapy chvílema nejsou silnice a očekávám tam mokrý les, nebo se pustit na Bojkovice, kam se jede po silnici, převážně dolů a očekávám, že vítr začne vše okolo vysušovat. Přišel Šnek. Dal kolo na stojan a notnou chvíli nemluvil. Jakmile aspoň trochu začal komunikovat, probrali jsme dříve nastíněné možnosti a vybrali si cestu dolů. Ještě to nějak musíme říct Standovi. A už i víme jak. Vrací se sem dolů. Hned jak zastavil, vyslechl záměr změnit trasu a souhlasil s tím. Nicméně se rozloučil a že dál chce jet sám. Pravda je, že s tímhle nápadem přišel před několika dny. No, jak je ctěná libost. Loučení bylo krátké, rychlé a věčné. Pak se rozjel z kopce.

Dig.

... a jel a jel přes Pitín, Brumov-Bylnice (nocleh), Val. Klobuky, Lidečko, Hovězí, dále např. Karolínka, Makovský průsmyk, Bílá, tady začal déšť, Ostravice, Frýdlant nad Ostravicí, odtud vlakem do Ostravy, tady skončil déšť, odtud vlakem do Prahy, odtud po svých (kolech) domů. Vzal jsem to hopem, ale bylo to fakt také rychlé.

Sar.

Svah je opravdu dolů a opravdu prudce. Trval nějakých 7 kilometrů.

A jsme v Bojkovicích. Našli jsme hospodu, která se jmenuje Vagón a dali si lehkou večeři. Šnek pivo, já smažák. Popojedem ještě do Pitína. Je to skoro po rovině a tam se uvidí.

A vidělo se. Zastavili jsme v hospůdce s pergolou a hladce se zapojili do hovoru s chlapama. A čas šel, řeči se vedly a osazení se měnilo. Mimo jiné jsme se dozvěděli, že se nacházíme v magickém trojúhelníku Pitín, Slopné a Napajedla... Kolem půlnoci jsou tu jen 4 děvčata a jeden kluk plus my. Je s nimi výborně. Jednu jsme si vybrali, že je adeptka na cestu s námi. Ted' je tu kvůli tomu, že před pár dny úspěšně zakončila magisterské studium v oblasti mikrobiologie. Velmi se jí naše nabídka líbila, ale skončilo to na jejím příteli. No nic. V půl jedné jsme tu sami. Se šenkýřkou (mimochodem velmi krásnou, bohužel však přílišně utahanou) máme dohodnuté, že tu můžeme přespát, ale bylo by dobré abychom kolem sedmé zmizeli. Tak jo. Trochu jsme tu upravili a zalehli. To byl krásný večer.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Pitín	62,7	2020	31,9	13,4	26 - 15

Ráno 26.7. čtvrtek

Kolem čtvrté mě probudilo projíždějící auto. Nevadí. Odskočil jsem si a pokračoval ve spaní. Ale jen do půl šesté. Pak se začali trousit různí lidi, odkládali na lavici kastrůlky a každý cítil povinnost nás pozdravit a někteří se poptat na to, jak jsme se vyspali. Hmm, jsou fajn, ale tohle nemá cenu. Sbalili jsme se, uvedli místo do původního stavu a odjeli do svítání.

Je šero, mlha, ale teplo. A taky je to tu nahoru. No to je zase rozcvička! A sjezd dolů a odbočka na Vizovice a mlha a mokro a tak jsme se rozhodli, že zapadneme do nejbližšího lesa a dospíme se tam. A tak se také stalo. Usnul jsem okamžitě a měl celkem čtyři sny. Všechny se týkaly kol a lidí kolem nich.

Probudil mě Šnek štracháním ve čtvrt na jedenáct. Sbalili jsme se a vydali se do Vizovic.

Čekalo nás ukrutných 17 kilometrů, kdy stoupání až 14% střídal pád do hlubin. Zejména sjezd do vesnice Loučka a pak horolezecký výstup na vrch, kterému místní říkají Barák. Opravdu hrozně. Svah je takový, že se na něm neudrží asfalt. Vylézt na něj mi trvá skoro 45 minut. A nahoře? Je tu rozhledna. Aha, to je ten vyčouh, co jsem viděl z Loučky. Teda tohle vědět... Tak bych s tím stejně nic neudělal.

Následuje slaňování. Tady Mašinka dostala svého jménu. Chová se opravdu jako drážní vozidlo. Rozjet ji stojí dost energie, setrvačností jede svižně a dlouho a na

zastavení potřebuje kilometr. Nejde o brzdy. Ty dokážou obě kola zastavit jako nic. Ale to nepomáhá. Navíc, pokud to udělám, odepíšu plášť. Oba. Tak hezky zvolna a snažit se neletět moc rychle. Aha, značka klesání 15%. Tohle nemá cenu brzdit. Pustil jsem brzdy a prakticky okamžitě mi na palubě naskočilo 55 km/h. Dál to nestíhám sledovat. Ale jedu asi poněkud rychleji. Kontrolní ťuknutí o brzdu nemá na jízdu nejmenší vliv. To asi jedu kolem šedesáti. Krajina letí dozadu nezvykle rychle. Silnici před sebou sledovat stíhám, vyhýbat se nerovnostem ne. Zase mám pocit, že se Mašinka dotýká silnice jen formálně, aby se neřeklo.

Přijždím do města. Je to tu rovné, dlouhé a značně nakloněné. A hele radar. Na něm svítí nápis Zpomal a číselný údaj ukazuje 73. To je nějaká blbost. Někde za mnou je určitě auto a ono je původcem tohoto údaje o rychlosti. Kontrolou zrcátka zjišťuji, že jsem tu sám. Nikde ani náznak něčeho, co by aspoň trochu jelo. Aha. Tak v tom případě беру za brzdy a začínám zvolňovat. Když jsem míjel štangli s radarem, svítilo na něm 54. To už jde. Jakmile jsem přijel na Y křižovatku, jel jsem už jen 25. Odbočil jsem na Vsetín a pokračoval na náměstí s úmyslem zastavit v restauraci na oběd. Podařilo se. Našel jsem podnik Zámecká vrátnice a zajel na zahrádku. Je tu docela plno, ale i tak je to vhodné místo pro čekání na Šneka. Ten přijel za pivo a půl. Dali jsme si oběd, rádně si odpočinuli, probrali další směr postupu a žene se na nás mrak.

Naštěstí nepřinesl nic, co by stálo a řeč. Odjíždíme. Kus jedeme po hlavní.

Je to z kopce, jede se skvostně. A je tu odbočka na Slušovice. Asi většina velectěného čtenářstva ví, co býval pojem Slušovice. Kdo to neví, nechť navštíví internet a ráčí se podívat.

Je tu dálnice. Je na ní provoz asi jako na D1 v sedmdesátých letech. Taky sem tam auto. A zase je to z kopce. Jízda je úžasná. Bohužel trvá jen 4 km. A jsou tu Slušovice. Na žádost Šneka zajíždíme k zásuvce, která má shodou okolností kolem sebe hospodu. Je to

nutné z důvodu nabíjení chytrého telefonu. Zastávka trvá 3 hodiny. Nejen kvůli pivu, ale také proto, že venku prší.

Odjeli jsme krátce před 18 tou hodinou. Navzdory očekávání se jede dobře a to i do kopce. Projeli jsme několik vesnic

a stále nenašli nic na nocleh, nebo na večeri. Na druhou stranu, jen co jsme vyjeli kopec do Hvozdné se pak jelo dost dobře. A tak jsme před devátou v Holešově. Na palubě se ukázal údaj 52 denních km. A teď co... Nejbližší podnik, večere a pak někam za město.

Stojíme v lokále Pumpa na začátku města. Objednali jsme si, bylo nám přineseno a pustili jsme se do jídla. Najednou Šnek zpozorněl a pak vystartoval od stolu. Otočil jsem se ke kolům, k nimž jsem do teď seděl zády a spatřil ženskou asi tak 40 let, jak šacuje Šnekovy bágly. Šnek byl třemi skoky u ní a pak se linula vzrušená debata. Rozumím každému třetímu slovu, protože přímo nade mnou je reprák z něj se line program Frekvence 1. Z toho, co jsem si poskládal vyplynulo, že Šnek jí ukradl bágly a dal si tam svoje věci. No, měla velkou kliku, že to nezkusila na mě. Už by měla vykloubená obě ramena, ruce svázané za zády binder páskami, ležela by na zemi a čekala, až si ji odveze policie. Šnek je prostě lidumil. No jo, jenomže tím pobyt na Moravě dostal další šrám. První byl, když nás před časem vyhodili z loučky, kde jsme vstávali a chystali se odjet, druhý, když nás v Moravské Třebové odmítl vzít do vlaku s kolama a bagáží moravsky mluvící vlakvedoucí, který byl v pohodě, dokud jsme na něj nepromluvili pražštinou. A teď tohle... Fakt má kliku...

Dojedly jsme, setmělo se, ochladilo, popojedem někam za město a pro dnešek to stačí. Ve Šnekově atlase, který opravdu neoplývá podrobnostmi jsme našli rybníček kousek za vesnicí Přílepy. Je to sice zajižďka, Ale okolo není nic vhodnějšího. Všude jsou pole a louky a je vidět pěkně do daleka. Tak jedem.

Za nedlouho jsme skutečně rybníček našli. Je tu perfektní plácek pro doupě, z části krytý stromy. Postavili jsme kulisy na noc a šli použít rybníček. Fakt osvěžující. Úplná tma, naprostý klid, teplá voda, paráda. A pak? Konec a nazdar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Přílepy	73	2082	58	15	32 - 16

Ráno 27.7. pátek

Probudilo mě v devět horko a světlo. Svítí slunce, našťěští na rybníček a ne na nás.

Sbalili jsme, posnídali a jedeme. Znovu do Holešova a potom na Přerov. Je krásně, jenom malinko dusno. Slunce je za oparem a trochu pálí. Máme kliku, že fouká lehký protivítr. Výsledně se jede velmi dobře a v Přerově ani nezastavujeme. Jen jsme jej projeli a našli cestu vedlejšími silnicemi na Olomouc. A zase se jede parádně. Je opar a do dálky je vidě asi 5 kilometrů. Pak je zákal. Nakonec, není se po čem rozhlížet. Pole a louky, podél silnic tu a tam strom. Blíží se poledne, je horko a dusno.

Zastavili jsme v Borku u Přerova na oběd. Dnešní menu je Kachnička se zelím a knedlíkem. A Zubr. Ne skot, ale pivo. Zubra bychom asi nesnědli a museli bychom si ho nechat zabalit s sebou.

Dojedly jsme, odpočinuli si a zase jedeme.

Začíná přeháňka. Uklízíme z vrchu bágli, co sušíme a jedeme dál. Spadlo pár kapek a co je podstatné, je tu písčovina a v ní voda a koupe se tu hejno kořátek. Zkusíme to taky.

Jooo!!! výborné! Jednak pohled na kořátka, ale to zajímavější, celkové ochlazení a omytí sajrajtu a potu z těla. Také ponožky doznaly namočení, nalámání aby nestály v noci opřené o kolo, a vůbec očista. Mezi tím vysvitlo sluníčko a je horko. Také se aktivovali ovádi. Kořátka jsou z toho nepříčetná, já jsem před nimi zalezl do vody. Ani tak mi nedali pokoj.

Za hodinu odjíždíme. Je pekelné vedro. Na palubě mi to ukazuje 44 na slunci a rozpálené silnici. Za pár kilometrů zastavujeme v Grygově v hospůdce. Jedno ochlazovací a jedeme na Olomouc. Je na padnutí. Naštěstí fouká protivítr a malinko chladí. Ale jen málo, protože je teplý.

Jsmo na předměstí. Už se nedá jet. Zastavujeme na další chladící pivo. Nechladí... Podle Mrakomoru má sprchnout. Zatím to na to nevypadá. Na palubě mi to ukazuje 37°C. Později v centru 38.

Popojedem. Dali jsme se po stezce cestou na Litovel. Opustit město není jednoduché. Kličkujeme kam nás cesta vede. Za nějakou dobu jsme z města venku, jsme vlečení CT 47 mezi poli a loukami až nás to zavléklo do hospody někde mezi lučinami. Podstatné je, že sedíme uvnitř, dáváme pivo a brambůrky a čekáme až se dobije Šnekův telefon. Setmělo se. Pomalu jedeme dál. Zase polními náblížkami. Jede se pěkně. Všude tma, nikde ani živáčka. Bohužel ani místo na spaní žádné. A tak jedeme a jedeme, až jsem málem sejmul dvojici na kolech. On a ona. Najel jsem na ně schválně, Aby si mladšas uvědomil, jakému nebezpečí svou přítulku vystavuje, když jedou bez světel. Na poslední okamžik jsem se vyhnul a měl jsem chuť jim udělit přednášku na téma "koukněte se na to,

Na protějším břehu rybníka Kobylák, u kterého nocujeme, vzrostlo pracovní úsilí. Hluk je úděsný. Vysvitlo slunce a je horko. Tak jo, vstáváme, snídáme a chystáme odjezd.

Až do Litovele jedeme po CT 51 po asfaltu a rovině, ve stínu stromů. Jede se skvěle, v Litovli jsme za chvíli. Mají tu pěkné náměstí a úplně rozkopanou hlavní třídu. Ale taky cykloservis s velmi chytrým mechanikem a železářství s prodavačkou, která se nebývale vyzná. Jde o to, že se mi pořád povoluje levá klika a to i po brutálním zásahu, kdy jsem pravý pedál opřel o obrubník a vahou svých 90ti kil si stoupl na imbusový klíč vetknutý do šroubu u levé kliky. V závitech to zaúpělo, ale za 10 kilometrů jsem akci musel opakovat. A pořád a pořád, až to vedlo k ožuklání klíče i šroubu. Pan chytrý mechanik mi udělal kázání o vyžvýkaném čtyřhranu a nutnosti přejít na mnohohran, nebo si aspoň koupit levou kliku. Koupil jsem nový šroub, nechal ho, aby jej dotáhl a pak v železářství za pomoci paní, která se vyzná, opatřil nový imbusový klíč. Také tu mají bankomat, ale už pryč odtud.

Je horko, pálí slunce. Jedeme po rovině, docela to jede i samo. Dojeli jsme na křižovatku, kde je rozbočení cyklostezek. zastavili jsme a Šnek studuje mapu. Už asi ví kam dál. Začali jsme se rozjíždět. Z protisměru se ozval dvojitý kovový třesk a výkřik. Podíval jsem se tam a na silnici leží do cyklistického oblečený pán a kus nahoře nějaká paní. Ona se zvedá a snaží se opustit silnici, pán leží, stěná a nehybe se. Tak vzhůru k němu. Mám blbě přehozeno a Mašinka se odmítla rozjet. Odstavil jsem ji a na místo se vydal poklusem. Pán na tom není nejlíp. Je namotaný do kola, má zle natlučenou helmu, uražený štít a z pod helmy mu teče krev. Dobíhají sem další lidi. Společnými silami jej dostáváme mimo kolo a pryč ze silnice. Pán se pomalu probral a je trochu mimo. Jeden z pomáhajících viditelně ví jak na to. Byl aktivní a systematický. Postupuje přesně tak, jako kdybych to dělal já. Protože tu byl první, je velitelem zásahu. Jiný mezi tím volal sanitu. Paní došla k nám a vyděsila se. Patří k pánovi. Provedli jsme co se dá. Pán zatím přišel k sobě a začal se bránit. Nechtěl ošetřit, nechtěl sanitu, nechtěl napít, prostě v šoku. Naštěstí lehkém. Za krátko se ozvalo houkání sanity. No, tady nejsme nic platní, popojedem.

Kousek do kopce, pak serpentiny... Nějak mi nedá spát ten člověk, co to tam organizoval. Srovnal jsem si, kde jsme a začal pátrat v paměti... A mám to. Pokud to byl on, tak se jedná o nějakého Jareše. Kdysi frekventanta mého kurzu. Zavolám mu a zeptám se...

Vsuvka: Po dojezdu jsem si nechal najít číslo a zavolal mu. Nebyl to on, ale protože se v tamních hospodách všechno rychle rozkecá, věděl on o mně (nevěděl, že konkrétně já, ale nějakí dva cyklisti s bágama a asi z daleka...) a taky věděl, že zasahující byl nějaký Jarda Petrůň. Prý to byl ten kluk, co sedával vzadu, nemluvil a když jsme šli společně po kurzu do hospody tak pil jen Kofolu. Vůbec jsem si ho nevybavil. Ale viditelně do kurzů patřil. Tak tolik na okraj.

Dojeli jsme do Nových mlýnů. Ne těch s tou přehradou, ale ty tady na Haně. Zajímavé jsou jen hospůdkou na zhašení žízně. Vedro je fakt děsné.

Potkali jsme místní partičku, takycvoků, kteří tady pojíždějí po kopečkách. Jsou báječní a fandí projektu Cesta kolem světa. Rozloučili jsme se s nimi a vyrazili směr Bouzov. Po CT 512 to má být 10 kilometrů. Je strašné vedro. Jedeme mezi poli po metr široké cestičce a nejede to. Asi proto, že je to tu do kopce. Dojeli jsme do Bílé Lhoty a musíme zastavit, protože z větracích otvorů v helmách se nám valí hustý černý kouř. Jsme přehřátí. Vyřeší to zdejší nálevna.

Chladili jsme se dvě piva. Dost to pomohlo. Jedeme dál. Do Bouzova je 7 kilometrů. Strašné. Slunce je nyní nepřítel. Pálí a co hůř, povedlo se mu rozpálit i silnici. Jsme jak v horkovzdušné troubě s horní a dolní topnou spirálou. Po nějaké době vysoušení jsme v Bouzově. Dojel jsem na hranu parkoviště a čekal, až se připlouží Šnek. Zároveň mě

předjela sličná cyklistka. Ano, je to ta, z té bandičky z Nových mlýnů. Krátce po ní dojeli ostatní. Byli trochu vyjevení, ale srdečně jsme se pozdravili a zajeli do stejné hospody. Tam jsme se bohužel rozdělili, protože oni tu mají doprovod v podobě svých protějšků s dětmi. Kromě sličné. Ta tu viditelně nikoho nemá. Škoda. Škoda, že je odtud. Je pěkná, milá, výkonná, baví ji jezdit. Chtěl bych ji. Samozřejmě mluvím o jízdní bandě...

Oběd. Dali jsme nějaký místní řízek a dobře jsme udělali. Byl vynikající. Jsem v téhle hospodě podruhé v životě a zase neklamali. Paráda. Po obědě chvíli trávíme, pak se loučíme s bandičkou a chceme odjet. Aha, tak ne. Mám prázdné zadní kolo. Krucinál!!!

Výměna duše včetně nahuštění trvala 20 minut. Tak, můžeme vyrazit. CT 512 - Městečko Trnávka, 18 kilometrů. Objíždíme hrad a padáme dolů.

Dlouho a skoro kolmo. Na dně údolí pak projíždíme jednu vesničku za druhou. Jede se dobře, akorát je strašné vedro a fouká silný, horký protivítr. Jinak je krajina kolem kopečkovatá a vypadá pěkně.

Přijíždím do Městečka Trnávka. Hned na kraji mi jde vstříc průvod a burácí dechovka. Co to je? Je to nějaké pravidelné... to jsou holky!!! Tyyyjooo! Mažoretky. Teda

takové uvítání jsem nečekal. Jsou krásné a jde jim to. Akorát... Co to má bejt?! Dvě předstoupily a pochodovaly proti mně na místě, zbytek zatočil kamsi mimo silnici. Jo, tam je brána na místní stadion. Teda ale fakt krásný....

Průvod přešel, Ty dvě, co blokovaly dopravu se zařadily a odešly. Jsem tu sám. Ale muziku slyším dál. A Šnek nikde. Dobře, mám čas na drobné opravy. Než Šnek přijel, mám hotovou rekonstrukci úchytu pro GPS krabičku. Popojeli jsme kousek do místní hospody, dali pivo a odpočívali pod pergolou mimo dosah slunce.

To se nám dařilo velmi dlouho. Pak se osazenstvo hospody zvedlo a přesunulo se na hřiště. I my bychom se přesunuli, ale Mrakomor říká, že za chvíli je tu bouřka nevidaných rozměrů.

Přišla jen větší přeháňka. A tak jsme ještě poseděli a bavili se rozhovory tlupy mlad'ochů, sedící u vedlejšího stolu. Probírali státní maturitu, školné na VŠ, politiku EU a další témata. Bylo pěkné porovnávat jejich názor, opírající se o dostupné informace zde v těchto končinách. Pokud takto smýšlí většina omladiny, co nevidět tu máme další revoluci.

A protože se nedělo nic objeveného, děšť už také nehrozil, popojeli jsme za městečko a na kraji pole se uvelebili ke spánku.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Rozstání	50	2200	45	14	36 - 15

Ráno 29.7. neděle

Spíme na poli, mimo jakoukoliv cestu, 30 metrů od silnice a přesto těsně kolem nás přejelo auto. Tak to teda nepobírám. Má kliku, že mě nevzbudilo, je půl deváté. Snídaně, odjezd. Je pod mrakem, ale vedro. Na palubě to ukazuje 24°C. Projeli jsme několik vesniček

a přijeli do Moravské Třebové. Hmm, nic zajímavého. Nedělní zatažené dopoledne, nikde nikdo. Jedeme pryč. CT 182 nás vede na Litomyšl a Choceň. Začíná kopec. Přejezáme vrch Nad vlčím dolem. Kopec není nijak závratný, ale je dusno, není se čeho nadechnout a tak bude lepší si odpočinout.

Toto jsme provedli u stolku s lavicemi k tomu určeném u nějaké samoty s rybníčkem. Odhaduji, že to mohl být mlýn. Kolem nás mezi tím projelo několik bláznů na kolech. Všichni nahoru. Někteří ve stejných dresech. Pěkné, ale nechává nás to v klidu. Po odpočinku se vydáváme vzhůru. Za kopcem vykukuje mrak. To nevypadá dobře. A tak se ploužíme nahoru, překřížili jsme úzkorozchodnou trať a stále stoupáme.

A je tu nejvyšší průjezdní bod. U altánku tu odpočívá rodinka, která nás minula dole. Zamával jsem jim a nechal Mašinku jet. Prakticky okamžitě jsem měl rychlost 42 km/h. Letí to báječně, ale má to háček. Začíná pršet. Zatím mi to nevadí, protože nahoře pustili teplou a tak to moc neotravuje a příjemně chladí. Kopec se zmírnil, Rychlost drží na 25 km/h aniž bych cokoliv dělal. Ale začíná mě otravovat ta voda shůry. Už se cítím být osprchován a tak zajíždím do zastávky v Detrichově. Jen jsem se uklidil, nahoře přitvrdili. Za deset minut přijel Šnek. Je poněkud navlhlý a arómatem připomíná zmoklý cirkus.

Počkali jsme až se trochu vyčásí a pokračovali. Sletěli jsme zbytek kopce, přejeli hlavní a projížděli nějakou dlouhou vesnici. Na jejím konci stála v zastávce tři kořata, která nás předjela, když jsme stáli na opačné straně kopce. Trochu ještě kape a ony se nemají k odjezdu. Škoda. Mohlo být veseleji. A tak si tak pěkně jedeme a je to skvělé. Už neprší, sinice je vedlejší a osychá. Za pár minut jame v Jankově. Je tu otevřený motorest a v něm oběd. Sice dobrý, ale nic mimořádného. Do Litomyšle je to 6 kilometrů.

Mám takový nápad. Když už jsme v těchto končinách, možná bychom mohli bychom navštívit Maroše. To je takovej cvok, ktere je velice chytřej, ale většina jeho, by'

skvělých, projektů skončí neúspěchem pro překombinovanost. Zkusím se s ním spojit:

Bore u Chroustovic, prosím pozor! Přelet Hells u počtu dvou v kritickém stavu. Jeden pilot těžce střízlivý, druhý na to má náběh. Protože došlo palivo, předpokládáme dopad na dráhu někdy kolem středy. Na dráhu žádáme záchranný tým kapitána Vodka a záložní tým plukovníka Ruma. Vyšlete jarního lečného paprsek do směru Chrudim. Pozor! Toto není cvičení.

Jsem zvědav na odezvu. Ted' však pojedeme.

V Litomyšli jsme za pár minut. CT 182 vede mimo hlavní, trochu se vlní s převahou dolů. Je pod mrakem a dusno. V Litomyšli se stala památná věc. Píchnul jsem. Z pláště jsem vyndal ostrý kamínek. Je to pozůstatek zimního posypu. Docela mě s tím serou. Protože už nemám rezervní duše, bylo třeba otvor zalepit. Žádná tragédie, akorát se mi do toho nechtělo. Ale povedlo se, Plášť i duše jsou na svém místě, ale nějak nejde nahustit. Tak znovu. Sundat plášť, vyndat duši, najít druhou díru, Aha, tady je. Znovu prohlédnout plášť, zalepit duši, vložit duši, nasadit plášť. Zabralo to 45 minut. Tak a jedeme.

Někde jsme ztratili CT 182. Z města nás vyvedla GPS a to velmi znamenitě. Úplně mimo všechny hlavní a pak nás napojila rovnou na trasu. A jedeme.

Je to po rovině, mírný protivítr, teplo, dusno narůstá. Mně se jede velmi dobře a tak se údaj o rychlosti zastavil na čísle 28 km/h a tam zůstal. A tak si tak krásně jedu a copak to vidím na padesáti minutách? To jsou krásné mraky. S takovým nádherným závojem až na zem. A jde jich několik vedle sebe. To se mi ale nechce zmoknout.

Rychlost vylezla na 32 km/h. Předjel jsem nějaké elastáky, kteří z toho byli úplně konsternováni. Až tak, že se nezmohli na to mě dojet. Zálší. Vesnice, kde bych očekával hospodu. Voda už je cítit ve vzduchu. Je tu. Úplně na konci vesnice. Zamanévroval jsem ke dveřím a už je to tady. Rychlostí pomalé chůze se ke mně přibližuje stěna vody. Prodrál

jsem se dveřmi i s Mašinkou a jen jsem sjel z prahu, prošlo čelo stěny kolem dveří. Uniknul jsem o vlas.

Hospoda prochází rekonstrukcí. Je částečně pod lešením, před okny stojí míchačka a u ní je hromada písku. Zaujala mě jen proto, že je hned vedle vchodových dveří. Prší opravdu vydatně. Silnice se změnila v řeku a ta nesmlouvavě odnáší pryč právě onu hromadu písku.

Vešel jsem do lokálu. Je to tu malé a řekl bych rodinné. Hned se začali dohadovat, kdo mi natočí pivo. Tedy, ne že by se všichni chtěli přetrhnout, naopak nikomu se nechtělo za pípů. Je tu 7 lidí, jedna ženská a pes. Vládne tu těžká pohoda. Majitel podniku má na jednom ze stolů rozložené účtenky a snaží se čehosi dopočítat. Je to složité, protože je ostatními neustále zatahován do sranda debat. Po nějaké době to vzdal, účtenky sbalil a zapojil se do cvrkotu.

Děšť venku trval asi 30 minut, pak zeslábl a po nějaké době ustal úplně. Přijel Šnek. Je poněkud navlhlý, ale ne promočený. Asi se mu povedlo se někde schovat. Připojil se k dění v hospodě.

Teda majitele hospody bych chtěl mít doma. A to nejméně třikrát a ve všech barvách. Co ten navymýšlel... Třeba dostal nápad, jak důstojně a decentně oslavit šedesátiny nějakého zdejšího také šprýmaře. Prý existuje možnost si půjčit rakev, poprosit kamarády funebračky z Chocně, Přesvědčit zbytek hostů, aby přišli ve smutečním, pak uprostřed oslavy oslavence sbalit, naložit do rakve, odvézt kus někam za vesnici, tam ho vyložit a nechat. Pokud tohle vyjde, bude se o tom mluvit ještě dlouho a široko daleko. Podobnou věc prý už v okolí někdo někomu provedl. Šlo o oslavu padesátin a po dohodě s místním domovem důchodců sbalili oslavence a drželi ho tam celý víkend. A mělo to vypadat opravdu věrohodně. Nějak do toho byly zapojeny i jeho děti...

Trochu se připozdilo a šéf zavírá. Vykázal nám místo za hospodou a poslal spát. Postavili jsme doupeř a šlus.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Zálší	48	2263	62	17	35 - 15

Ráno 30.7. pondělí

Probudil nás rambajs ze stavby. Tak jo, bylo tu fajn, ale popojedem.

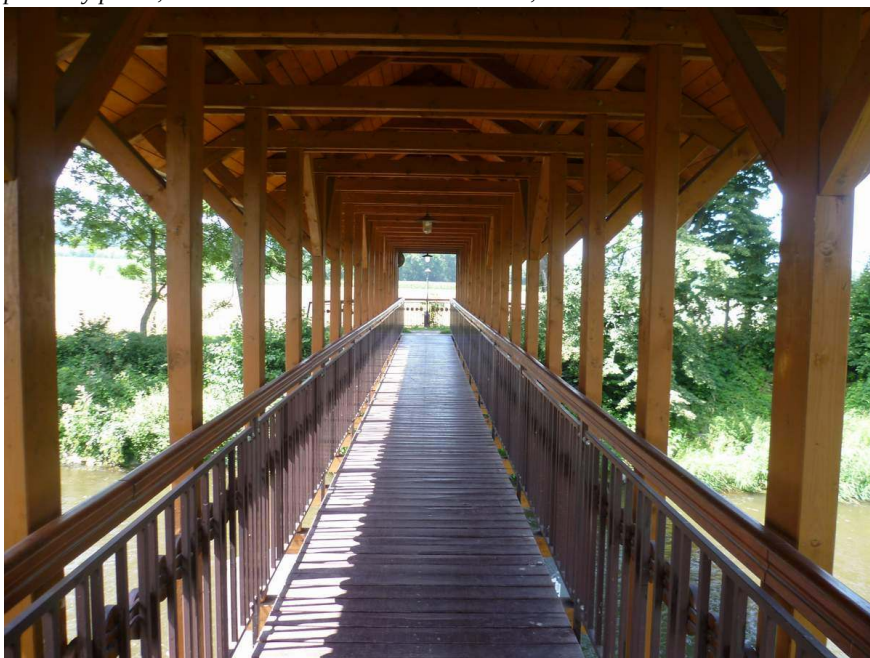
Za dva kilometry jsme v Chocni. Je tu zajímavá jen benzínka, zejména její toaleta. Na kraji města je pak rozcestník a na něm náš průjezdní bod Borohrádek. Je na CT 18. Tak jo, jedem. Lízli jsme Choceň po jejím severním okraji a směřovali na Žamberk. Je to sice divný směr, ale šipky tam vedou, tak jedeme. Taky je to do kopce. Nějak se s Mašinkou nemůžu dohodnout, jak to bude s řazením. Pořád to nějak rachotí a přeskakuje... Zastávka. Šnek je někde daleko vzadu, mám čas na opravu. Aha, tady je to. Cosi se stalo s přehazovačkou a celá kulisa jde šejdrem. Pomohl malý francouzák, který s sebou vleču a zbytek síly, která mě po tomto výkonu opustila. Nicméně dílo se zdařilo, jedeme dál. Pořád to nějak není ono. Zdá se mi, že používám nadměrné úsilí k běžnému pohybu. Ještě několikrát kontroluju úplně všechno, ale chybu nevidím. Mezi tím mi Šnek ujel. Dostihl jsem ho až u nějakého rozcestníku pod poměrně příkrým kopcem. Studuje mapu a na otázku jestli rovně křikl, že ne. Vzal jsem za brzdy. V mašince to zle zarachotilo, ale ochotně zastavila. Podřadil jsem, a hle, zase je to Mašinka, jak ji znám. Radí dobře, brzdi skvěle a chová se celkově velmi pěkně. Šnek zatím našel, že tahle cesta je úplně špatně. Směr, kilometráž, kopce. Pak jsme na to kápli. Jedeme po správné CT, ale špatným směrem. My jsme na tu šipku u nádraží koukali z druhé strany a tím nastala chyba směru a korekce cestou nebyly, protože na cedulkách byla už jen čísla CT 18 ale ne směr. Aha. Jak z toho? Pojedeme na Potštejn a pak se nějak vrátíme na trasu. Odbočili jsme na CT 4046 a moje rychlost vylezla na 30 km/h. Jelo se skvostně. Vyzkoušel jsem, jak se Mašinka bude chovat po opravě a ještě jsem přišlápl. Dostal jsem z ní 41 km/h v okamžiku, když jsem míjel dva pěšáky. Zaslechl jsem, jak on zasvěceně říkal jí, že tam mám takový ten cyklomotor, protože jinak bych takhle rychle nikdy nemohl jet... Nestojí mi za to, abych brzdil, vrátil se k nim a ztrapnil ho. Mažu dál. Aha, nemám Šneka. Kolik jede? 20? Budu muset na něj počkat.

Stalo se, stojím ve Lhotách u Potštejna. Není tu nic. A tak jakmile Šnek přijel, jeli jsme dál. Tentokrát do kopce. Nic mimořádného. Takových už bylo. Vylezli jsme na něj a sletěli dolů a tady je penzion Orlice v obci Záměl. To je on, tady bude oběd.

Byl. A byl výborný. Po něm se pokusíme vrátit na trasu.

Jo, povedlo se. CT 4318 nás vyvedla z města, tradičně do kopce a pak nás vedla prakticky přímo, lesem a loukami až do vesnice Zdelov, kde zbaběle skončila.

Tak kam? Mají tady mapu. Aha, chceme Šachov. Dál tady mají přes pětinu plochy legendu. Samozřejmě tam co je ta legenda, tam někam jedeme. Zase jedeme opuštěnou silnicí do tříbarákové vesnice. Ale, jsou světoví, mají tu radar. Projeli jsme, a silnice nás vede někam. Odtud je vidět most. A tady píšou Borohrádek. Jo, jsme tady. Nojo, ale co teď? do Holic, kde je další cíl a sice muzeum Emila Holuba, je odtud 9 kilometrů. Je 14.05. Nějak mě nenapadá, co budeme dělat. Je pondělí a v tento den bývají muzea a vůbec památky uzavřeny. Pro začátek dáme pivo na zahrádce Murphys baru. Je vedro.

Po hodině stání Mašinky pod slunečníkem mi to na palubě ukazuje 32°C.

Naštěstí není dusno. Šnek touží po zásuvce. Já také. Rozdíl je v tom, že Šnekova zásuvka má mít dvě dirky a kolík a má oplývat 230ti volty. Zásuvka, po které toužím já by měla být typu Jack většího průměru a napětí by mělo být pouze před a v okamžiku zasunutí... Bohužel Šnekův typ je podstatně lépe dostupný. Stačí, abychom popojeli o hospodu dál.

Popojeli jsme. Hlavně proto, že pod slunečníkem bylo vedro, a pak proto, že jsme hledali zásuvky. Šnek byl úspěšný.

Nabíjení telefonu probíhalo po dobu dvou piv a zápasu Petry Kvitové na olympiádě v Londýně. Vyhrála. Fandím jí, je dobrá.

Pak jsme jeli na nákup. Trochu chyba je, že zdejší Coop měl otevřeno do pěti. Je půl šestý. Naštěstí je o pár metrů dál večerka. Tam jsme doplnili potřebné a jeli vyzkoušet třetí hospodu. Ani ta nebyla špatná. Také jsme povečeřeli a mě přecpali...

Nějak to tu není ono a vypadá to, že dneska se nic nerozjede. A tak se rozjedeme my vsrčíc lesu u rybníka, kde budeme dneska spát.

V osm hodin, kdy sice už nespím, jen tak si ležím a přemýšlím si, se z tábora vedle nás ozvalo sborové a hromové „Budíííííííííí!“ Asi bude rozumné poslechnout a odjet.

Dneska je program složitý. Šnek chce navštívit muzeum Emila Holuba v Holicích a to někdy dopoledne, pak popojet několik kilometrů a v 18 hodin být u jeho přátel v Chrudimi. Od Holic jsme asi 5 kilometrů, přejezd k přátelům bude čítat asi 25, co budeme dělat zbytek dne...

Mezi námi a Holicemi je vesnice Vemín a v ní úplně celý dřevěný kostel. Zajímavá památka. No, máte to na internetu.

V Holicích jsme hned. Památník Emila Holuba jsme našli okamžitě a šli se podívat. Já vím do čeho jdu, protože jsem navštívil, pravda, už je to dlouho, stálou expozici jeho sbírek v Roztokách u Prahy, a část sbírek v Náprstkově muzeu. Nevím co od toho čeká Šnek. Ano, má tam být koutek Zikmunda a Hanzelky a stejný plac Dana Přibáně. To je ten, co projel Afriku Trabantem.

A už jsme uvnitř. Uvaděčka nás poslala do kinosálu, kde běžel polokreslený a polohraný dokument. Velmi pěkně udělaný. A pak už samotná prohlídka. Ano, má to úroveň a je to pěkné. Až tudy pojedete, stavte se.

Další cesta nás vedla na náměstí za účelem doplnění zásob a prohlídky města z lavičky před obchodem. Oboje se povedlo a tak před jedenáctou město opouštíme. Do Chrudimi, kde máme být v 18 hodin je to 28 kilometrů. Nemám představu co budeme dělat. Možná to odcouváme, abychom se vešli do času. Nejhorší je, že je úplně ideální počasí na jízdu. Svítí slunce, ale nepálí, pofukuje větrík z protisměru, ale ne silně a krajina je placatá. Co se dá dělat. Jedu 15 km/h a méně. Přesto je to moc rychle.

V poledne zastavujeme ve vesnici Topol, 3 km vzdáleném od Chrudimi. Na místní desce se Šnek dočetl, že je tu hospoda. Zkusíme ji najít a poobědvat. No, našli jsme, ale raději pojedeme do Chrudimi.

3 kilometry máme za chvíli a kousek za cedulí je sídliště a směrem do centra na křižovatce poměrně velký podnik. Tak to je on.

Oběd proběhl na výbornou. Akorát máme 6 hodin předstih. Navrhuju návštěvu zdejšího bazénu. Jednak ochladit a jednak vyčistit. Nebyl jsem vyslyšen.

Po obědě jsme provedli krátkou prohlídku města ze sedel našich železných miláčků. Přesněji, chtěli jsme někam, kde nebude takové horko a zároveň budeme blíž srazu se Šnekovými přáteli a neposlední řadě, bude to tam oplývat zásuvkou pro nabíjení Šneka telefonu. Po nějaké době se nám lokál, který splňoval všechna kritéria najít podařilo. Zaparkovali jsme, usadili se a čekali. Mezi tím se vyjasnilo díky smřšti SMS jak to bude s naším dalším postupem.

My Day, My Day! Zde řídící letového provozu letiště Bor! Paliva jsou připravena v dostatečném množství v zásobě, navedení by bylo po InterFernetu

pomocí datových pake.... panáků.... Ale bohužel letiště má do neděle omezený provoz! Dráhy uzavřené - pracovníci na školení v Praze. Funguje jenom ubytovna a bufet! Dohodnout předem - objednat 'pilotní menu poslední záchrany', černou skříňku s sebou! Doporučuji přelet na poslední galon paliva a doplachtění do Prahy - letiště Žižkov přijímá! Vedoucí letového provozu Mároš. My Day!

Aha. Takže do Boru u Chroustovic nepojedeme...

A pak, po šesté večer dorazili. Veronika (pěkná, příjemná, před deseti kilogramy musela být neodolatelná), Agáta (krásná, hezky kreslí, chtěl bych ji potkat tak za deset let), Petr (voják, který prodělal misi na východě a za nímž hlavně jedeme. Toho bych za deset let, byvší v obětí s Agátou, potkat nechtěl) a pes Amon (bojový pes s pevným výcvikem, tvrdě si hájící místo na lavičce mezi mnou a Šnekem a trvající na soustavném drbání, zejména na břiše).

Večer byl úžasný. Až tak, že nám bylo vyhrazeno místo na spaní na podlaze rozestavěného bytu všech čtyř zúčastněných. A kola budou v suchu a teple v garáži. Tak jo, přesunuli jsme se tam a pokračovali v usávání piva a k tomu paní domu připravila vynikající večeri,

a pán domu nám ukázal spoustu fotek s patřičným komentářem ze svých misí v cizokrajných exotických zemích. Večer byl skvělý a byli bychom klidně pokračovali až do rána. Leč je pracovní den a naši hostitelé musí zítra do pracovního procesu. A tak jsme si popřáli dobrou noc, prohnali se mycím procesem, podrželi všudypřítomného čtyřnohého kamaráda a zaujali polohu ležmo na vyhrazených místech.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Chrudim	48	2352	37	14	33 - 17

Ráno 1.8. středa

Probudili jsme se vedrem. Vůbec tu neproudí vzduch. Aha, už vím, spíme v bytě. A nejsme tu sami. Na posteli ještě nepřišla k sobě Agáta

a mezi nás se nacpal, hádejte kdo?

Vstali jsme, sbalili svých pět švestek, a po ranní toaletě

poděkovali za nocleh a rozloučili se s Petrem, Agátou a Amonem. Ten měl zvlášť smutné oči, protože jasně vycítil, že mu právě odcházejí čtyři drbací ruce a dva klíny na odložení těžké hlavy. S Veronikou jsme se neloučili, protože nad ránem zbaběle prchla do práce. Odjíždíme.

Začíná pěkný den, slunce svítí, na obloze ani mráček. Z města nás vyvedla krabička a po necelých dvaceti kilometrech

dovedla do Přelouče. Tady je čas na svačinku a ujasnění si dalšího postupu. Tak, bude to takhle: Pojedeme podle řeky, přes Kolín na Prahu. Myšlenka to byla dobrá. Stezka nás zavedla na břeh a po něm táhla dál. Pak byl záblb u lávky, kde jsme chvíli hledali a pak zvolili cestu mimo stezku. Jelo se skvěle. Pak cesta zatočila zpátky k vodě a po pár kilometrech trávou se ztratila docela. Podle krabičky je tu zpevněná cesta a jedeme po ní. V reálu je tu vysoká tráva, žádná cesta. Za nějakou dobu se nedá jet. Je tu kukuřičné pole, ohraničené kopřivami a bodláčím. Vlétť mašinku není zrovna jednoduché. Za ní zůstává uválcovaná dálnice. Tady v porostu je dusno, prší se tu, a nezbyývá, než nasměrovat

Mašinku tak, aby kácela stvolý mezi předním kolem a nosičem. Tohle funguje. Je to namáhavé, ale dá se.

Ale všeho do času. Změnila se konzistence hlíny. Je navlhlá a výborně lepí. Došlo to tak daleko, že se nahnula a nalepila mezi blatníky a kola. Jela stále hůř a když jsem si myslel, že mě fakt opustily síly zjistil jsem, že se kola netočí a já vše vleču přes skluz hlíny. Aha, už jsem se lek, že jsem takové máslo. Tak jinak. Oddloubal jsem bahno a způsobil, že se kola zase točila. A tak nějak to hned jelo lépe. Myslím, že z našeho průchodu budou mít radost divoká prasátka, o jejichž přítomnosti svědčí velké množství jejich stop. Spousty klasů kukuřice mají na zemi, stačí je jen sežrat. Nám je stále hůř. Slunce pálí, není se kam schovat, dusno uprostřed flóry narostlo, pro prach není vidět na displeje přístrojů.

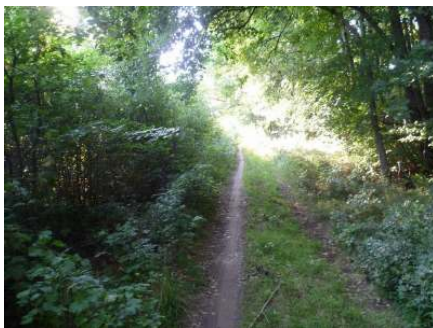
Po 4 km a hodině a půl utrpení jsme z pole vyjeli na cestu. Po značném úsilí se mi povedlo dostat brzdicí bahno z blatníků. Zběžně jsem zkontroloval sebe. Jsem porvaný, i dvě stružky krve, samej pupínek od kopřiv, poškrábanej od větví a špinavej od bahna. Ještěže jsme se včera vykoukali. Představa, že bychom se umazali špinaví... Bylo to šílené, ale jako trénink, proč ne.

Ocitli jsme se na silnici a ta nás dovedla do Řečan nad Labem. Je to díra, ale je tu hospoda. Dali jsme pivo, odpočinuli si a hlavně proběhli toaletou, kde jsme nechali většinu nečistot. Po této zkušenosti raději pojedeme po silnici.

Byla to dobrá volba. Nandali jsme rychlost 25 a Šnek se mně nejbližších 11 kilometrů držel a jelo se skvěle. Napojili jsme se na trasu MikroExpedice v Kladrubech nad Labem a upalovali až do Týnce nad Labem. Tam Šnekovi došlo pivo v krvi a začal jsem ho ztrácet. Odpojili jsme se z trasy a upalovali po silnici. Psali tam, že Kolín 12. Pustil jsem muziku a nějak se zamyslel. Nejen že jsem ztratil Šneka, ale taky jsem v Kolíně. Aha, 32 minut? Za to se věru není třeba stydět. Ale je horko. Zastavím ve stínu a počkám.

Celkem mě překvapilo, že Šnek je tu za chvíli. Ale nevšiml si mě. Nevadí dojezu ho a... Sakra, krucinál a do prdele!!! Přední kolo velmi rychle měkne a za okamžik jsem na ráfku. To snad není možný!!! No nic, nastává tanec kolem předního kola. Bohužel zase musím lepit. Zdrželo mě to a tak jsem na zimní stadión, takto místo srazu, přijel v době, kdy se Šnek už ládoval čímsi vynikajícím. Jsem přehřátý, dohřátý a naštvaný. Ale chmury rozehnal smažák s kroketama a tatarkou a dvě desítky Gambrihnu. Je 17. 30, měli bychom popojet, jestli chceme stihnout místo rambajzu, jako minule.

Odjíždíme po oblíbené CT 24 (viz zpráva z MikroExpedice). A hned jsme vjeli do šíleného terénu. Tady třeba je to místo, kde jsem málem najel do Lenky a kousek dál spadnul Michal. I tentokrát jdu pěšky a rvu Mašinku do terénních zarostlých nerovností. Jde to fakt blbě. Pak se terén umoudřil a je jen plný děr. Oproti minule jsou ty díry vyschlé a nekloužou.

A tak jsme se dopachtili do Velkého Oseka. Odtud až do Nymburka je to po asfaltu. Jede se docela dobře. Zastavili jsme v Poděbradech ve stejné knajpě jako minule, když jsem tu prováděl generální opravu řazení Mašinky, na jedno odpočívací. Spolu s námi sem přijela bandička. Pánové kolem 40ti, a připravovali nějaké akce na další vikendy a zejména pro děti... Mají stejné praštilé nápady jako my. Hezky se to poslouchá...

Odjíždíme. Jede se dobře. Dojel jsem nějaká kořata a dal se s nimi do řeči. Snažil jsem se je přesvědčit, že pojedou s námi kus za Nymburk. Byla načatá, ale chtěla počkat na Šneka. Zamaněvovali jsme k lavičkám pod hradbami a čekali. Po pěti minutách se jim to zdálo dlouhé a tak se rozloučila a odjela. Tři minuty na to přijel Šnek. Trochu mi připomíná Járu Cimrmana - pozdě přicházejícího... No nic, jedeme dál. Začíná se stmívat, jede se výborně. Zvlášť proto, že si to tu od minule dobře pamatuju. Jedu jen s výstrahou a puštěnou muzikou. K tomuto podvečeru se znamenitě hodí Daniel Landa. Přivádím v úžas spoustu rybářů. Jeden dokonce, abych ho nepřehlédl, jak seděl na levé straně cesty vzal zapalovač, zapálil jej a zvedl nad hlavu. Asi měl praxi a možná nějakou zkušenost. Jede se mi skvěle. Díky podsvětlení testovaného přístroje vidím, jak jedu pěkných 17 km/h. To je v tomto terénu a za těchto světelných podmínek docela dost. Rozsvěcím hlavní osvětlení. Teda to je najednou kolem věcí. A tak si tak jedu, minul jsem místo, kde jsme se poslední koupali a dost mě překvapilo, že je v cestě lávka. Nějak jsem zapomněl. Aha, tak tohle je teď nejetelné. Zdolal jsem to a pak pomaleji. Je to kolem jezera a pak rovnou do Rambajzště. A tady? Nic. Obsazené jsou tři stoly. Svým příjezdem a zejména světelnými efekty jsem získal pozornost partičky čtyř srandistů u stolu pod výdejním oknem. No, ti měli věci. Navzájem jsme se přesvědčovali, že oni pojedou zítra s námi a že my přespíme v kempu. Coši mi napovídá, že z toho nic neklapne. Ale sranda s nimi je. No jo, ale najednou se zvedli, že už musí jít.

Za pět minut přijel Šnek. Zase pozdě. No nevádí. Dali jsme si jedno večerní a popojedem do nocležiště.

Vyvedli jsme kola ze vrat hospody. Chystal jsem se nasednout a najednou rána a krátké důrazné zasyčení. Jasně. Jak jinak. A aby byla pakárna dokonalá, je to zadní kolo. Vůkol je tma. Krucinál!!! Výčepačka, přestože měla už zavřeno nám dovolil návrat pod světla a chtěla po nás, až to dokončíme, abychom zavřeli vrata. To by snad splnit šlo. Oprava probíhala standardně do chvíle, kdy jsem našel v plášti díru jak hrom. Stejná byla v duši. Nemaje duši na výměnu, musel jsem tuto zalepit a co hůř, vyměnit plášť. To je opravdu potřeba, když máme dva dny do konce... Všechno to bylo hezké až na maličkost. Mám málo elektriky v bateriích. Předně jsem dofukoval před několika hodinami předek, pak mám většinu dne puštěnou muziku a skoro celý den v provozu GPS. Na takový odběr věru nejsme stavěni. Ručně jsem dofukoval až kam mi zápěstí a zejména jeho nefunkčnost dovolilo a zapojil kompresor. Ten dotáhl tlak na 4 bary a skončil. Tak to je fakt blbě. No nic, pojedou opatrně a pokusím se vyhybat dírák a nerovnostem abych nezbořil ráfek.

Po nějaké době jízdy tmou jsme to našli. Mám na mysli místo, kde jsme přespávali na MikroExpedici. Je tu volno a tak parkujeme kola. Dnes to tím končí, stavět se nebude. Je polojasno, žádné srážky v dohledu.

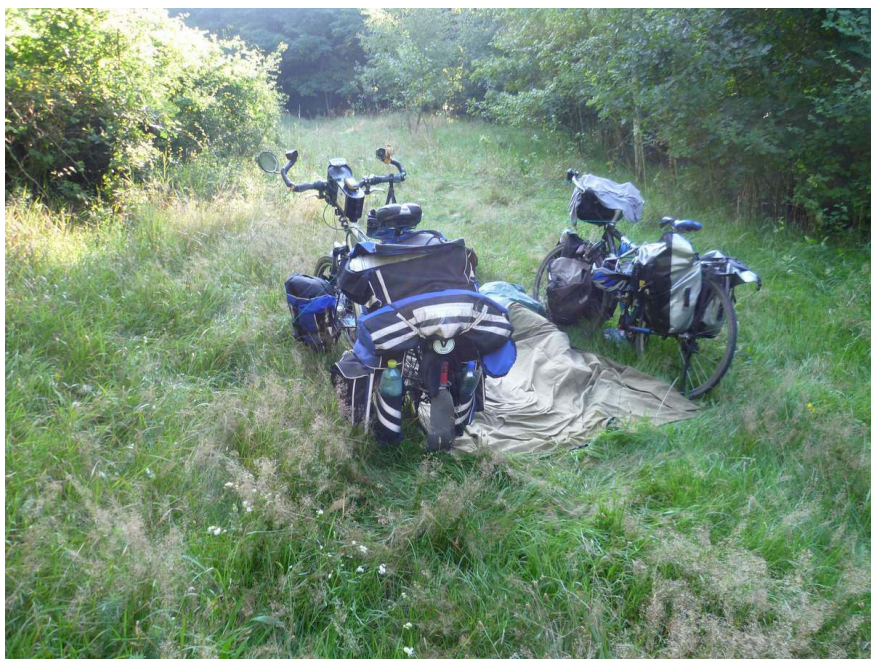
Chvilí jsem se převaloval ve spacáku a spánek nikde. Zato je úplněk a půl druhé v noci. Jdu se projít za účelem unavení se, kouknutí se kolem a tak. Došel jsem k jezírku. Jo, k jezírku. Tak 100 metrů dlouhému a 70 Širokému nepravidelných tvarů. Ve svitu jasného úplňku je báječně nasvíceno a vypadá fantasticky. Už tu chybějí jen víly. Z velké části jsem jezírko obešel a pak se vrátil do nocležiště. Šnek chrápe. Dnes obzvlášť nahlas. Nepomáhá ani šlouchání. Vždy se jen pootočí, jeden nádech vynechá a s neztenčenou razancí pokračuje. Navíc tu otravuje ta malá pisklavá a kousající havěť. To bude noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Ostrá	46	2467	114,9	14,2	31 - 15

Ráno 2.8. čtvrtek

Probudil jsem se před osmou. Je tu docela hluk asi to bude blízkostí dálnice a železničního koridoru. Svítí slunce, nebe je bez mráčku, začíná krásný den.

Po snídani a zabalení se vydáváme na cestu. Pojedeme stejně jako minule.

Aha, tak ne. Mám prázdné zadní kolo. Teda to je fakt neuvěřitelné! Kompresor je stále nepoužitelný, to jsem zvědav na jaké měkkosti pojedu. Nejdříve musím ale zalepit díru.

Po sundání krásného nového pláště, po mnoha pokusech konstatuji, že duši nic není. Šnek pojal podezření, že se do ventilkou při včerejší noční opravě dostala nějaká nečistota... Toto zavrhuji. Vždyť vše probíhalo v téměř sterilním prostředí. No, keců bylo dost, vše nasazují zpět a pokouším se pumpovat. Nějak tak to vyšlo a tak v půl desáté konečně vyjíždíme. Napojili jsme se na oblíbenou CT 24 a jeli po ní až k mostu, z něhož vede silnice do Lysé nad Labem. Všechno je v pořádku až na maličkost. Někde jsme CT 24 ztratili a vyvrhlo nás to na silnici. Nevadí, změna je život, pojedeme přes Lysou, zadem a kolem Sv. Václava do Káraného. Neděje se nic zvláštního. Je horko, slunce pálí, nebe je úplně modré, nikde se nehne ani lísteček. Projeli jsme Lysou a rovně a po rovině jsme dojeli k Václavovi. Šnek se našel. Má se tím na mysli, že ví, kde je. A možná i kdo je... Zvolna jsme se vedrem doploužili do Káraného. A hele, místní osvěžovna otevírá za hodinu. To je hloupé. Popojedeme k Hroznu. A jsme tady. Cože? Otevírají za dvě hodiny? To je pěkně blbý. Dobře, popojedem do Brandejsa do Klášterní.

Cesta je pomalá, pohodová, vedrem. Za pár minut jsme u lokálu. Jakže?! Až od dvanácti? V tomhle kraji se dopoledne nepije? No to je pěkný bordel! Dobrá popojedem.

Na náměstí mě zaujal nápis NONSTOP. A opravdu, podnik tomu patřící má otevřeno. Tankují Gambrihnu. Ale co chtít? Uvnitř je až na pár existencí prázdné. Dali jsme si s chutí pivo a vymýšleli, co dál. Na Žižkov je to odsud 30 kilometrů. Á, vzdělaný cikán (Děža ví). Na tento přejezd máme 6 hodin. To už tu bylo, né?

Vymysleli jsme to takhle: Tady se nám moc nelíbí. Popojedem do Záp do hospody, znovu si dáme pívko a možná oběd. To by šlo. Akorát je venku zatracený vedro! Nicméně jedem. Ještě jsem si namočil triko a hurá na cestu.

Vedro je fakt hrozný. Projeli jsme Brandýs, a hele, oni už ten most opravili a je otevřený. Tak to je pozitivní. Náměstí je pořád zavřené, což je pro nás také pozitivní protože z jeho směru nemůžou přijet auta. A tak v klidu opouštíme město. Vedro je těžko snesitelné. Dokonce se i špatně dýchá.

Dojeli jsme do Záp a hned do hospody V lázních. Zapadli jsme do lokálu a dali jedno chladicí. A jak jsme tak seděli, dostali jsme chuť na něco k jídlu. Vybrali jsme si z jídelního lístku na zdi a byli překvapeni okamžitým donesením žádaného.

Po jídle jsme se oddávali odpočinku a nic nedělání. v Praze máme být za 4 hodiny. Od stolu štamgastů se sem nesou neuvěřitelné kecy. Něco pseudovědecké, něco obyčejné plácání hubou, prostě hovadiny. Ale celkově jsme se dobře bavili. Některé věci hovořili přímo k nám a tak nás nepřímo vtáhli do debaty. A mám dojem, že většinu toho plácali hlavně proto, že viděli, že se tomu smějem.

Asi po hodině se pomalu začali rozcházet. Většinou ji měli jak z vidlí. Kromě kecání usávali pivo a mám dojem, že to prokládali 1:1 panákama. Také nám jich pár poručili. Pak zbyl poslední chlápek a ten nás bavil až do odjezdu. Byl velmi inteligentní a to, co vyprávěl, mělo hlavu a patu. Tu a tam okořenil svou autobiografií nějakou pikantností, a povídal a povídal a viditelně mu dělalo dobře, že se bavíme.

Ale všechno pěkné jednou končí. (zase Děža ví...)

Pokračujeme v cestě na Prahu rozpálenými silnicemi a neuvěřitelnou výhní. K jízdě jsem vybral východní návratovou. To je ta přes Radonice. Jedeme pomalu. Rychle to nejde, protože nás brzdí teplo. Co, teplo! Horko! Přišla SMS:

My Day, My Day, Tady řídící letového provozu Bor, toho času v Praze. Přibližujte na přistání na Letišti Žižkov-Danovo, kde bude očekáváno přistání obou strojů a střízlivosti zbavených pilotů po osmnácté hodině! Do Plzně bude možné rozloženého draka jednoho stroje dopravit po silnici, ale až po odpaření paliva! Před přistáním dejte zprávu, pro přiblížení nutné. My day, Mároš.

Vjeli jsme do Prahy kolem Kyjských rybníků a přes Hrdlořezy dojeli na Žižkov. Rovnou k Danovi. Aha, a on nic neví. Nevím proč, ale nějak jsem to i čekal. Vysvětlil jsem to Danovi, ten jenom pronesl cosi o neschopech a pak se zmínil o nějaké obrovské vypíjecí akci především. Nevadí, netrvám na tom, že musí být na plech půlka Žižkova. Ještě jsme mu výrazně pomohli při zatlačení dodávky určené k opravě do dílny a pak se přesunuli na zahradu, kde už nějaká společnost pod pergolou přebývala. Převažovali potomci do dvou let věku. No, to teda bude mejdan. Na Sunaru...

Za nějakou dobu přišel Maroš s Vendulou a později Pavel. Zábava se rozjela a teprve pak přišel Dan. Bylo to fajn, poklidné a pohodové. Před půlnocí jsme to zabalili a místní nám vyhradili místo na terase pod pergolou. To je paráda, protože nemusíme nic vyndavat. Večer byl krásný, dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha Žižkov	33	2510	43	14	32 - 17

Ráno 3.7. pátek

Probudil mě déšť. Ó jak jsem rád, že mě kryje střecha pergoly. Dvojnásob mě hřeje, že jsem ji stavěl. Je sice světlo, ale spí se dál.

Další probuzení obstaraly děti. Valča skrz otevřené okno stále dokola opakovala "stejda, stejda" a malej cosi pokřikoval. Valča přestala, když jsem se posadil a zamával jí. Už neprší, mraky se trhají, je 8 hodin, vstaneme.

Po obvyklých ranních opatřeních se loučíme a odjíždíme. Je pod mrakem, ale vedro. Vyvedl jsem Šneka na krásnou cyklostezku, která vede po bývalém železničním svršku, dokonce skrz tunel, bohužel od nikud nikam. Délka 1500 metrů, cena 66 milionů...

Projeli jsme ji a vyloupili se u Hlaváku. Pak Italskou, přes Mírák do Americké a Peruckou dolů do Vršovic. A jsme tu. Stojíme před Lenčinou rezidencí a postup je následující: Dojdeme si pro něco k snídani, Šnek vyzkouší nedaleký bankomat, najíme se, Šnek se přebalí tak, aby se mu vešel stan, tímto okamžikem prodlévající v Lenčině pracovně a pak se vydáme na poslední cestu.

Všechno proběhlo dle plánu, včetně odstrojení Mašinky a vyrážíme. Kam? Stává se ze mě cyklovod. Pozor, to není tlustá roura, kterou by proudili cyklisti, stejně jako lodivod není potrubí pro loď. Jde o to, že vyvedu Šneka z Prahy a dovedu ho někam, odkud už do Pilsenu trefí.

Vyrazili jsme. Vysvitlo slunce a je horko. Jedeme normální západní výjezdovou. Podle Vltavy, pak podél Berounky a většinu toho po CT 3. To je ta hlavní, která vede skrz

Plzeň do Prahy a dál. Jedeme pomalu. Šnek zvlášť netáhne. Jedu prázdný a proti větru se mi jede mizerně. Mašinka je lehká, skáče jako koza, nemá žádnou setrvačnost, prostě pakárna. Dojeli jsme na cykloodpočívadlo za Radotínem. Máme za sebou 20 kilometrů, je poledne, máme nárok na pivo. Je tu horko, je třeba jet dál.

Po pivu jedeme nezvýšenou rychlostí furt pryč. Šnek se rozplývá nad krásou okolí a rovností stezky. Žádný kopec. Po nějaké době jsme dojeli do Hlásné Třebáně. Místo na oběd a zároveň poslední společný bod. Máme za sebou 40 kilometrů a musím myslet na návratila.

Dali jsme si výtečné jídlo a dost dlouhou dobu trávili odpočinkem. Šnek si zatím stihl domluvit další akci někde v Rokycanech.

Po odpočinku jsme se rozloučili a jedeme každý opačným směrem.

Moje cesta už nebyla ničím zajímavá. Snad jen tím, že jsem jel po větru a pořád z velmi mírného kopce. Pravda, trochu mě udivilo, když jsem dojel a předjel nějaké dva urputně makající elastáky a pak jim pětatřicítkou zmizel. Že by přeci jen nějaká forma? Možná. Každopádně je mi teď platná jak brzda na rakev. A tak jsem si tak letěl, při tom se kochal krajinou kolem, pořád někoho předjížděl a najednou je tu Praha. Bylo nutné zpomalit, protože narostla hustota cyklistů na metr krychlový. Ano, krychlový. Všímám si toho celou Expedici. Začínáme dohánět Ameriku. V tloušťce. Zejména ženský...

Zpomalení vyvolalo nepříjemný jev. Přehřívám se. Blbý je, že jedu bez bágů a tak nemám k dispozici sprchovátko a vodu. Všechno kolem je rozpálené a od města proudí horký vzduch. Je to docela běs. Jak jen to jde, držím se ve stínu. A tak jsem v klidu dojel až domů.

No a je tu další konec. Nebo konec další Expedice?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha Vršovice	37	2587	77	17,1	31

Souhrnná technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři Expedicisti...: Šnek, Dig, Standa a Lenka
1350 km
Daniely

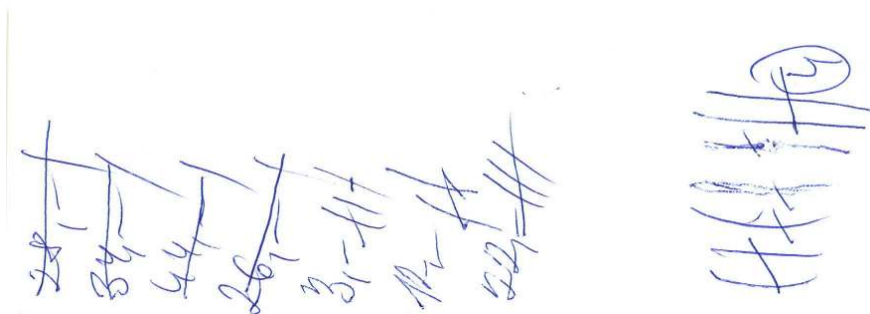
Místa přenocování

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná rychlost	Teplota		
	[km/h]	[km]	[km]	[km/h]	max	[°C]	min
Praha	0	1237	0	0	24		
Příbram	48	1320	72	13	28	-	8
Bělčice	46	1346	26	14,5	26	-	10
Sudoměř	55	1396	50	15,8	23	-	10
Branišov	57	1456	59	15,6	25	-	13
Bělá	59	1522	65	13	27	-	12
České Velenice	57	1603	81	14	28	-	13
Deštná	61	1690	87	16,9	22	-	14
Šatov	54	1764	74	16	28	-	12
Nové Mlýny	55,6	1838	74	18	26	-	10
Rohatec kolonie	45,6	1922	84	14,9	31	-	12
Strání	71,3	1988	65	13,7	38	-	18
Pitín	62,7	2020	31,9	13,4	26	-	15
Přílepy	73	2082	58	15	32	-	16
Lhota n. Mor.	37,2	2154	72	17,2	38	-	16
Rozstání	50	2200	45	14	36	-	15
Zálší	48	2263	62	17	35	-	15
Pilský rybník	52	2314	51	15	26	-	12
Chrudim	48	2352	37	14	33	-	17
Ostrá	46	2467	114,9	14,2	31	-	15
Praha Žižkov	33	2510	43	14	32	-	17
Praha Vršovice	37	2587	77	17,1	31		

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kachna (Jak), Lenka (Leg), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Dokumentární příloha:

45-
3-
88-
14-
30-
20-
23-
(34)

»Nejlepší pivo na celé Moravě«

U Gazdů Nové Mlýny

CP1

1-11-1 40
G-1 75
~~VRABEC~~ 11
~~MENI~~ -1

40 65
75 20

115 85

1.102 22-
GAB 15-11

22
105
124
951
44
139

Římov

Nová Bystřice

DOSPĚLÝ

40 CZK 2 x

AFRICKÉ MUZEUM Dr. EMILA HOLUBA

Holubova 766, Holice

www.holubovomuzeum.cz

tel.: 465 662 154, 731 858 023 muzeum@holice.cz

Hotel Bouzov s.r.o.
Bouzov 15,783 25 Bouzov
Telefon: +420 724 486 000
E-mail: hotel@hotelbouzov.cz
IC:27806251DIČ:CZ27806251

Účtenka

Sředisko	Restaurace
Datum, Čas	28.7.2012 15:32:24
Obsluha	Kateřina Zapletalová
200	4 x 27.00 1
Mušketýr 11° 0,5l	108.00
5201	2 x 125.00 1
Ložtický řízek	250.00
6100	2 x 30.00 1
Hranolky	60.00
6111	2 x 20.00 1
Tatarská omáčka	40.00
Celkem	458.00

Hotovost 458.00

Částka 458.00

Částka po zaokrouhlení 458.00

Přepočet dle kurzu 22 / 1

Euro 20.80

Souhrn DPH			
Sazba	DPH	Základ	Obrat
1 20.00%	76.35	381.65	458.00
Účet:	3	105	
Poř.č.:		116052	413

DĚKUJEME ZA VAŠI NÁVŠTĚVU
A TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU
THANK YOU FOR YOUR VISIT

Pumpa
SPORT BAR

Masarykova 1421
Holešov
Tel.: 573 395 010

Provozovatel: RESINPO s.r.o.
IČO: 26936038 DIČ: CZ-26936038

Účtenka

Sředisko	Bar
Datum, Čas	26.7.2012 22:09:05
Obsluha	SMĚNA 9
311	2 x 24.00 1
Garnbrinus 11	48.00
2304	1 x 92.00 1
Gril. krkovička	92.00
3003	1 x 25.00 2
Hranolky	25.00
Celkem	165.00

Hotovost 165.00

Částka 165.00

Částka po zaokrouhlení 165.00

Souhrn DPH			
Sazba	DPH	Základ	Obrat
1 20.00%	23.34	116.66	140.00
2 4.00%	3.07	21.93	25.00
Účet:	4	2	
Poř.č.:		195612	53

© Hell's Tour_{club} 2012
Dig & Leg & Sar
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu